

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №15

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

183	БОГ ПОТВЪРЖДАВА МОЙСЕЕВОТО ПРИЗВАНИЕ ПРЕД ФАРАОНА	3
184	БОГ ОБРЪЩА ВОДАТА В КРЪВ	9
185	НАПАДЕНИЕТО НА ЖАБИТЕ, ВЪШКИТЕ И МУХИТЕ	15
186	ЯЗВИТЕ НА МОРА, ЦИРЕИТЕ И ГРАДУШКАТА	21
187	ПОРАЖЕНИЯТА НА СКАКАЛЦИТЕ И ТЪМНИНАТА	27

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

188	ТРИУМФАЛНОТО ВЛИЗАНЕ НА ХРИСТОС В ЙЕРУСАЛИМ	32
189	ВЯРАТА НА ВЯРВАЩИТЕ И ВЛАСТТА НА ХРИСТОС	36
190	ИСУС СМЪЛЧАВА РЕЛИГИОЗНИТЕ ВОДАЧИ	40
191	ХРИСТОС ПРЕДСКАЗВА БЪДЕЩИТЕ СЪБИТИЯ	45
192	МАРИЯ ПОМАЗВА ИСУС ВЪВ ВИТАНИЯ	50

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

193	ОБЩЕНИЕТО МЕЖДУ БРАТЯТА	54
194	БОЖЕСТВЕНО ИЗЦЕРЕНИЕ И ЗДРАВЕ	59
195	ИЗКУСТВОТО ДА ЛОВИШ ДУШИ	64

Стих за запомняне: "А те излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействуваше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин" Марк 16:20

Текст: Изход 7:1-13

В предишните уроци Бог изпрати Мойсей при Фараон с искане да освободи израилтяните от робство, за да могат да отидат и да се поклонят на Господа. Но Фараон беше непреклонен. Фактически, след това послание от Бога, Фараон засили натиска си върху израилтяните. Както се очакваше, те обвиниха за това Мойсей. Това е непонятно: те бяха потискани от египтяните толкова дълго, че вече не знаеха правата си. От друга страна Мойсей беше обезкуражен и започна да се чуди как Бог ще изпълни Неговите обещания. За някои християни така се слага началото на съмнения, роптаене, недоволство и дори отпадане от вярата. Но християните, които мъдро се поспрат за малко и обмислят такива ситуации, несъмнено ще научат, че "винаги е най-тъмно преди зазоряване", и че тогава часът на освобождение е по-близо, отколкото може да си представят. Понякога изглежда, че да се молиш, да чакаш с търпение и да продължаваш в християнския път, е просто безполезно. Но истината е, че решението на проблема е по-близо от всякога и всичко, което е нужно, е вяра в Бога, Който не се проваля. Друг урок, който си струва да бъде подчертан е, че да сме в Божията воля не означава да ни липсват проблеми или противници. Мойсей предаде вярно посланието на Бога, само за да види как страданията на израилтяните се увеличават. Нито Мойсей, нито израилтяните бяха изоставени от Бога, защото те се намираха в Неговата воля (**Исая 43:1-2; Второзаконие 31:6,8**) Какво окуражение е това за вярващите!

Въпрос 1: Какви уроци научаваме от първоначалната съпротива на Фараона срещу Божието послание?

Християните трябва да научат, че ако искат пътя им да ги доведе до логичен завършек, необходима е непоклатимост. Духът на Бога предупреждава вярващите да не се предават (**1 Коринтяни 15:58; 2 Летописи 15:7**).

Господ, в Неговото всезнание, знаеше, че Фараон няма да позволи на Израилевите чада да си отидат просто заради едно послание, така че Той подготви съответно Мойсей за трудната му предстояща задача. Въпреки, че Мойсей първоначално се страхуваше, че няма да може да изпълни Божието поръчение, Бог знаеше, че категоричното публично потвърждаване на дадената му от Бога власт, ще разсее всичките му стархове.

**ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА БОЖИЕТО ПРИЗВАНИЕ НАД МОЙСЕЙ И
НЕГОВИТЕ ИЗИСКВАНИЯ КЪМ ФАРАОНА
(Изход 7:1-2; 5:1; 7:16; 8:1,20; 9:1,13; 10:3)**

"Тогаваше Господ рече на Моисея: Ето, поставих те бог на Фараона; и брат ти Аарон ще ти бъде пророк" Изход 7:1

Недвусмисленото Божие послание към Фараона беше: **“пусни людетe Ми”**. Колкото и Фараон да оставаше непреклонен – посланието си оставаше същото. То беше достатъчно просто, за да го разбере царят, дори и ако откажеше да го приеме. Благата вест, която Господ Исус Христос проповядваше, остава непроменена, дори когато времената се менят (**Марк 1:14,15**). Ранните апостоли проповядваха същата блага вест на евреите в деня на Петдесетница (**Деяния 2:38; 3:19,26**) и навсякъде по езическия свят (**Деяния 20:20-21**). Същата вест е дадена и на вярващите днес. Ние трябва да проповядваме покаяние и вяра в Исус Христос на всички грешници (**Лука 24:47; Матей 28:18-20; Марк 16:15-16; Йоан 20:21**).

Отказът на Фараона да обърне внимание на Божието послание чрез Мойсей не промени изискванията на Всемогъщия към царя на Египет, нито промени Божието очакване за преданост от Неговият посланик. Божиите стандарти са непроменими (**Евреи 13:8**). Неговата воля трябва да възтържествува. Затова, за да издигне вярата на Мойсей в призиванието му да изведе Израел от Египет, Господ реши да го възвиши над Фараона. Той направи Мойсей по-силен от Египетския цар.

“Или как може да влезе някой в къщата на силния човек и да му ограби покъщнината, ако първо не върже силния? - тогава ще ограби къщата му.” Матей 12:29

Господните слуги заемат величествена позиция в Божията подредба на нещата. Те имат власт от Небето и те са специално пазени от зло, причинено от дявола и неговите служители (**Лука 10:19; 1 Петрово 3:13; Марк 16:17-18**).

Въпрос 2: Изброй някои Божии служители, които бяха опазени, и опиши начина, по който бяха опазени.

Като Мойсей, вярващите трябва да бъдат сигурни, че те са предани на посланието, което са получили от Господа. Проповедниците на благата вест не трябва да правят компромис с истината, без значение кой се наранява от това. Вероятно може да има хора като Фараона, които ще използват заплахи, шантажи или ласкателства, за да отклонят проповедника от пътя на правдата, но Бог изисква Неговите слуги да се държат здраво за ученията на Христос, които са им поверени. Те трябва ревностно да защитават и съхраняват Писанията за бъдещите поколения (**Юда 3**).

Въпрос 3: Какво могат да научат съвременните вярващи и служители от последователността на Мойсей?

БОЖИЕТО ПРЕДВИЖДАНЕ И ЧОВЕШКИЯТ ИЗБОР

(Изход 7:3-5,8-9; 3:19-20; 4:21; 8:15; Римляни 1:21-24; Захария 7:11-12; Исус Навиев 11:20; 1 Царе 6:6; Даниил 5:20; Римляни 9:14-23; Яков 1:13-17)

“Когато ви говори Фараон и рече: Покажете чудо в себеподкрепа, тогава кажи на Аарона: Вземи жезъла си и хвърли го пред Фараона, за да стане змия” Изход 7:9

Бог знае всичко (минало, настояще и бъдеще); вижда всичко и Той е всеприсъстващ. Той знае миналото, защото Той е бил преди сътворението на света и Той знае бъдещето, защото Той е Богът на вечността. Нищо не се укрива от погледа Му. Той знаеше какъв ще бъде отговорът на Фараона и затова Той предупреди Своите слуги. Много случайни читатели на Библията често се объркват когато прочетат: **“Аз**

ще закоравя сърцето му". За да разберем привидно трудни пасажки като този, трябва да имаме предвид всезнанието на Бога. Ако не направим така, има възможност не само да изпаднем в трудности поради неразбирането си, но и в грешки и фалшиви доктрини.

Въпрос 4: Как може да се извлече полза от изучаването на Божието Слово?

Трябва да оставим Библията да обясни сама Себе Си. Няма противоречия в Писанията. Ако Библията се изучава с пълно доверие в Божия Дух, Той щедро ще освети ума ни, така че никой пасаж няма да остане неразбираем. Тия, които изучават Библията, трябва да се научат да се молят като Псалмиста, преди да се заровят в страниците ѝ (**Псалм 119:89,10,15-16,18**). Също така, голямо значение за разбирането на библейските пасажки имат поведението, предразположението и мотивите на изучаващия Писанията. Те определят дали ще има полза от четенето или изучаването. Ако някой чете с цел да осъди, да критикува или да намира грешките на околните, вероятно няма да може да разбере нищо друго от библейските текстове.

"Но Аз ще закоравя Фараоновото сърце, и ще умножа знаменията Си и чудесата Си в Египетската земя" Изход 7:3

Изразът **"Аз ще закоравя Фараоновото сърце"** само показва всезнанието на Бога. Без съмнение, Фараонът беше самонадеян, надменен и жесток, но той имаше възможност на няколко пъти да промени решението си и да се покори на Божията заповед. Той избра да не се подчини и, в последствие, да закорави сърцето си и да се разбунтува срещу Божиите заповеди. В резултат на неговия избор, Бог му даде това, което искаше (**Изход 4:21; 9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:8; Римляни 9:18; Захария 7:11-12**). Както един християнски автор отбелязва: *"Всяко бедствие, което не прекъръшва живота, го прави само по-устойчив. Както слънцето втвърдява лепилото и размеква ваосъка, така е и истината. Резултатът се определя не от слънцето (или Бога), а от материалите."* Това, че Бог позволява нещо да се случи, не Го прави отговорен за случилото се. Всеки човек, бидейки свободен морален фактор, има право да избира. Тъй като правото на избор принадлежи на всеки, то и всеки човек, в крайна сметка, ще бъде държан отговорен за своите погрешни решения, които е направил, когато застане пред Божия Съд.

Фараонът можеше да предотврати Божият гняв, ако беше избрал благородния път на подчинението, както направиха хората от Ниневия. Но той се хвърли напред като пословичен глупак, докато си навлече Божието осъждение. Има фрази в Писанията, които случайните читатели разбират като обещания, но които всъщност са пророчества. Ако такива пасажки или фрази не са точно разбрани в техния контекст, има вероятност незрелите християни и фалшивите пророци да продължат с тяхното неразбиране и изопачаване за своя погибел (**2 Петрово 3:16**).

Въпрос 5: Обясни фразата: "Аз ще закоравя Фараоновото сърце".

Като казва: **"Аз ще закоравя Фараоновото сърце"**, Бог има предвид: **(1)** Той ще позволи на Фараон да бъде закоравен; **(2)** Фараон беше безчувствен. С други думи, той се беше заинатил и никой човек не би могъл да го убеди да се промени; **(3)** Бог го предаде на развратния му ум да върши това, което иска; **(4)** Фараоновото сърце беше зло и невярващо; **(5)** Фараонът се прекланяше пред горделивото си сърце и царската си позиция повече отколкото пред Бог; Бог не беше най-високопоставен в сърцето му; **(6)** Той беше не само непокорен, но и готов да

поставя под съмнение съществуването на истинския Бог; **(7)** Той не беше готов да бъде подпомогнат от Божи хора като Мойсей и Аарон. Когато и да е някой човек да придобие тези опасни измерения на характера, той става безпомощен, пригответен за осъждане. Нищо чудно, че Бог предупреждава вярващите да бъдат внимателни **"да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце"** Евреи 3:7-12.

По ирония, мнозина от тях, които тълкуват неправилно този стих, завършват във фалшиви учения, включващи предопределението. Това фалшиво учение казва, че всичко е предопределено от Бога при самото сътворение, Бог е определил предварително кои души да бъдат спасени и кои – осъдени. Това е лъжа. Човек е свободен морален фактор. Изборът къде да прекара вечността си е негов и Бог не може да бъде държан отговорен за този избор и за това, което в крайна сметка ще се случи с тази душа. Всички хора стоят по еднакъв начин пред Бога, независимо от тяхната раса или социално положение. Какво сме днес и какво стане от нас утре е наш личен избор.

Колкото за Бога, Той иска всеки да бъде спасен, но Той няма да накара никого насила да бъде спасен. Той иска да освободи потиснатите от дявола хора, но те трябва първо да дойдат при Него и да разберат как ще се осъществи това.

Въпрос 6: Какво научихме от темата за Божието предвиждане и човешкият избор?

КАТЕГОРИЧНОТО ПОКОРСТВО ИЗИСКВАНО ОТ БОЖИИТЕ СЛУГИ (Изход 7:6-7; Битие 6:22; 7:5; Псалми 119:6; Изход 19:5; 1 Царе 15:22)

Бог изисква искрено покорство от Неговите служители. Той иска служители, на които може да се довери по всяко време, като Мойсей и Аарон, които Му се покоряваха изцяло. Когато Мойсей беше изпратен на мисия в Египет, той изтъкна много причини, поради които той беше негоден за тази задача. Но Бог не беше впечатлен. Така че, Мойсей нямаше друг разумен избор, освен да се покори, затова Бог го благослови. Християните би трябвало да се откажат да изтъкват причини за неподчинението си. Само Бог знае точната задача, която Той има за тебе, и никой друг. **"...кой знае да ли не си дошла ти на царството за такова време каквото е това?"** Естир 4:14. Когато Неговият зов дойде до тебе имаш едно нещо да направиш – само се покори!

Въпрос 7: Коя е изходната точка за вярата на Божиите служители?

Онези, които се покоряват на Бога като Мойсей, са предназначени за благословения. Понеже той се покори на Бога, Бог го направи **"бог на Фараона"**. Макар че мястото, на което работиш за Бога, може да бъде трудно и хората – противни на Бога като Фараон, Бог те е направил като огън за тях, а тях е направил като восък пред тебе. Ти си зеницата на Божието око. Божиите обещания са там, за да извикат ехтящата победа, от която се нуждаеш в мястото, където служиш. Христовият служител не трябва да позволява обезкуражението да го отклонява от пътя на покорството. Бог е верен; Той никога няма да те провали или разочарова, никога няма да те забрави или изостави. Всичко, от което се нуждае християнинът, е да положи своята вяра и доверие в Бога.

БОЖИЯТА СИЛА В НЕГОВИТЕ СЛУГИ

(Изход 7:10-13; 3 Царе 17:1; Яков 5:17-18; 3 Царе 18:17-39; Деяния 5:12-16)

Всезнаещия Бог знаеше и каза на Мойсей и Аарон, че Фараон ще поиска знамение. Така Той съответно подготви Мойсей за чудеса. Дори неговата тояга не беше изключена от подготовката за великото освобождение на израилтяните, което предстоеше (**Изход 4:2-4**). Когато Мойсей, покорен на Божието водителство, помоли Аарон да извърши първото чудо, което всъщност беше първото стълкновение на Божията мощ с Фараоновата сила, тоягата на Божията сила отприщи знаменията и чудесата, които щяха да накарат неразкаяния цар да падне на колене. Макар, че Фараон извика своите магьосници да направят магия срещу Аароновия жезъл (тояга), те загубиха своите жезли, тъй като Аароновия жезъл ги погълна.

Вместо да облекчат положението на хората, те го утежиха. Както магьосниците тогава, така и флашивите пророци днес само имитират истинските чудеса; рано или късно, тяхната измама ще бъде разкрита. Близостта между магьосниците и Фараона е много поучителна. Колкото по-близо се намираш до измамниците и фалшивите пророци, толкова е по-голяма вероятността да бъдеш измамен от тях. Най-доброто отношение към фалшивите пророчества е да стоим колкото се може по-далече от тях. Библията ни заповядва да страним от такива хора. **"И моля ви се, братя, да забележите тия, които причиняват раздори и съблазни, противно на учението, което сте научили, и отстранявайте се от тях."** Римляни 16:17. Вярващият трябва да насочи цялото си внимание към Бога на чудесата, а не към самите чудеса. Там където вниманието се отклонява от Бога и се насочва към нещо друго, възниква идолопоклонство.

Бог не изоставя Своя покорен и верен служител. Макар, че той може да преживява някои трудности в живота и изпитания на мисионерското поле, ни едно от тях не може да осуети Божия план и цел за живота му. Божията сила винаги мощно присъства в Неговите слуги (**Марк 16: 17-20**).

Обичайна практика е Бог винаги да потвърждава Неговото Слово в Неговите служители. Макар, че фалшивите пророци измамват доверчивите хора с подправени чудеса, евангелието трябва да продължи да бъде проповядвано "със знаменията, които го придружават". Несъмнено Бог стратегически и благоразумно използва чудеса, за да привлече хората към Царството Си. Подобно на Мойсей и Аарон, и други Божии служители са били потвърдени от Бога с чудеса и знамения. Служението на Илия беше потвърдено пред лицето на Ахав, Езавел и отстъпилите от вярата израилтяни (**3 Царе 17:1; Яков 5:17-18**); седемдесетте последователи на Христос бяха потвърдени от Бога пред своите слушатели, когато излязоха на мисия (**Лука 10:1,17-19**); както и служението на Господ Исус Христос беше потвърдено пред лицето на Неговите последователи, възприемчивите Му слушатели и невярващите религиозни лицемери (**Деяния 10:38**); Петър и Йоан при Красната порта (**Деяния 3: 6-10**); апостол Павел (**Деяния 19:11-12**); Елисей, святият Божий човек (**4 Царе 4:1-41; 5:8**).

Въпрос 8: Какво трябва да направят християните и служителите на Христос, за да запазят огъня на Светия Дух в техния живот и служения?

Знаменията и чудесата в живота на вярващите или проповедниците не идват безплатно. Те са резултат на: **(1)** тайни молитви (**Лука 18:1; Деяния 6:4**); **(2)** Търсене на чистота (**1 Солунци 2:10; 1 Тимотей 4:12**); **(3)** свръхестествена сила (**Деяния 1:8; 1 Коринтяни 2:4-5; Евреи 2:4**); **(4)** силно убеждение (**Деяния 21:10-14; Галатяни 1:6-10**); **(5)** духовно проповядване (**Матей 28:19-20; Деяния**

5:19-20; 2 Тимотей 4:1-8); (6) непорочна цел (1 Коринтяни 2:2; Йоан 4:34; Лука 9:51); (7) духовно разпознаване (Притчи 27:23; Матей 16:2-3; 22:15-18); и (8) здрави принципи (1 Царе 12:3-5; Римляни 12:17; 2 Коринтяни 8:21).

Едно нещо е да бъдеш потвърден със силата на Господа, друго нещо е да поддържаш винаги пламтящ огъня в служението си. Има такива, чиито служения са били потвърдени в миналото със знамения и чудеса, но по-късно славата на Бога си е заминала. Духовната слабост, пресъхналост и страх са заели мястото на смелостта, силата и увереността. Служителите, както и вярващите, трябва да поддържат постоянно горенето на огъня в техните сърца. Как да направиш това е една мисъл, която не трябва да излиза от ума ти. Веднъж потвърден, Божия служител или вярващия, трябва да бъде сигурен, че бди и се моли. Той трябва да бъде чувствителен към Духа на Бога и да Му се покорява. Нечувствителността е струвала живота на много вярващи и служители – те са загубвали връзка с Бога и са били оставени на себе си. Също е важна и готовността на Божия служител да се оттегли за духовно обновление. Той трябва смело и твърдо да брани вярата си, независимо от противниците. И накрая, той трябва да остане посветен на Бога на чудесата, а не на самите чудеса.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	23	Битие	30
Вторник	..	24	..	31
Сряда	Йоан	1	..	32
Четвъртък	..	2-3	..	33
Петък	..	4	..	34-35
Събота	..	5	..	36
Неделя	..	6	..	37

Стих за запомняне: "Едно нещо каза Бог, да! две неща чух, - Че силата принадлежи на Бога, И че на Тебе, Господи, принадлежи и милостта; Защото Ти даваш на всекиго според делото му" Псалми 62:11-12

Текст: Изход 7:14-25

Това учение ни разкрива друго измерение на Божието превъзходство над дяволската сила, изявено в началото на тази глава. Ние видяхме как жезълът на Аарон погълна жезлите на египетските магьосници. Въпреки, че тази свръхестествена демонстрация не повлия на Фараона, очевидно е, че последвалите язви, нанесени върху Египет от Бог чрез Мойсей, можеха да бъдат спестени, ако той се беше покаял. Поучително е да научим, че Божият съд над грешниците е сигурен – грешникът може да предотврати стоварването на Божия гняв върху него само чрез покаяние.

Освобождението на Божия народ от Египет, преди всичко се предхождаше от Божествен съд над техните поробители. Христос ни разкрива същия образец, не само чрез Неговото служение, но и чрез Неговата смърт на Голготския кръст. Чрез Неговата смърт Той разруши делата на дявола, **"...плени плен и даде дарове на човеците"** (Евреи 2:14-15; 1 Йоан 3:8; Ефесяни 4:8). Това разкрива невероятната дълбочина на Божията любов и необятността, на това, което Той беше готов да извърши, за да бъде сигурен, че Неговите хора са освободени от каквото и да е робство, което ги сплита. Въпреки, че не е кога Бог трябва да вземе връх над враждебните ситуации в живота на Неговите деца, сигурно е, че Той не забравя Своите хора (Изход 3:7-8; Исаия 49:15-16). Това носи благословена увереност, че каквато и да е нашата ситуация, ние можем да я преинемем, Той вижда, Той знае и Той ще ни избави (Лука 18:7,8).

Въпрос 1: Защо Бог предприе наказателни мерки срещу египетския народ, за да освободи Своите хора?

БОЖИЯТА СИЛА В НЕГОВИТЕ СЛУЖИТЕЛИ

(Изход 7:14-15; Ефесяни 6:11-18; Псалми 149:6-9; 2 Летописи 20:20-23)

Бог, верен на Своето обещание за освобождение, дойде да освободи хората Си от Египетското робство чрез Мойсей и Аарон. Но **"...сърцето на Фараона се закорави до толкова, щото той отказва да пусне хората"** (Изход 7:14). Фараоновият отказ да пусне Израилтяните може да се сравни с поведението на Сатана, който да освободи хората от своето робство. Сатана не само че стои зад всяка форма на подтисничество, под което са поробени Божиите хора, той, също така, беше като садист, **"който не пускаше в домовете им затворниците си?"** (Исаия 14:7). Тук Фараона демонстрира онова упорство, присъщо на поробителите и потисниците, както и нежеланието им да освободят поробените от тях. Християните не трябва да използват своята превилигирирана позиция, за да потискат другите. Бог мрази насилието.

Божията сила е неограничена. Той винаги освобождава потиснатите, които викат към Него. Много пъти Той прави това чрез упълномощени от Него служители. При срещата край горящата къпина Той упълномощи и даде сила на Мойсей да освободи

Неговите люде от ръката на Фараона-Поробител. Жезълът, който се превръщаше в змия, например, символизираше силата и присъствието на Бога с Мойсей. Освен елемента на сила, Бог разкри на Мойсей състоянието на Фараоновото сърце и последствията от неговия бунт. От това ние добиваме представа, че онзи, който се втурне в служение, без да е получил ясен призив, упълномощаване и одобрение от Бог, рискува да се провали. Защото **"никой не взема на себе си тая почит, освен когато бъде призван от Бога, както бе Аарон"** (Евреи 5:4). Христовите работници трябва да знаят, че техният успех в служението е толкова по-добър, колкото повече те изчакват Всезнаещия Бог (**Йоан 15:5**).

ПОСЛАНИЕ НА ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ ПОТИСНИЦИТЕ (Изход 7:16-18; Второзаконие 7:6-11; Псалми 115:3-8)

"И кажи му: Господ, Бог на евреите, ме изпрати при тебе, и казва: Пусни людето Ми, за да Ми послужат в пустинята; но, ето, до сега ти не послуша" Изход 7:16

Бог Се представи на Фараона като **"Господ, Бог на евреите"**. Това ни разкрива Божията претенция за собственост над Неговите люде, Израел. Това не беше поради заслугите им, а поради завета, чрез който станаха Божии деца. И те трябваше да пазят тяхната част от завета – да се покоряват на всички Божии заповеди. А Божията част на завета беше да ги благослови и да ги освободи във време на трудности. Ние трябва да разпознаем, че Божията намеса в тяхното ужасно положение беше осъществена поради заветното взаимоотношение, защото **"Подир дълго време египетският цар умря; а израилтяните пъшкаха под робството и извикаха: и викът им от робството стигна до Бога. Бог чу пъшканията им; и Бог спомни завета си с Авраама, с Исаака, и с Якова"** (Изход 2:23-24).

Противно на това, четеристотин и петдесетте Ваалови пророци, които спореха с Илия, разкриха, че мъртивте богове, на които те служеха, не можаха да им помогнат. Тяхната вяра в безжизнените идоли беше напразна; и това се разбра във време на крайна нужда! (**3 Царе 18:19-29**). Чрез същите тези мъртви богове Голиат прокле Давид, но не доживя да осъзнае собствената си глупост да бъде зависим от неспособни богове (**1 Царе 17:43, 50-51**). Изводът тук е, че грешниците са поробени под греха (**Притчи 5:22; Йоан 8:34**); те трябва да влязат в заветно взаимоотношение с Бога чрез покаяние от греха и вяра в изкупителната кръв на Христос за опрощение на техните грехове, ако искат божествена намеса в техния живот. Те трябва да се обърнат от идолите, за да служат на живия Бог. Бог воюва само за Неговите хора.

Въпрос 2: Как може някой днес да влезе в заветно взаимоотношение с Бога и какви са изгодите от това?

Онези, които поставят своята вяра в други богове ще бъдат разочаровани във време на нужда. Посланието на благовестието е Божия сила за спасение на всеки, който търси освобождение от греха (**Римляни 1:16**). Бог изпрати Мойсей с двойно послание. Така също, Бог изпрати всички вярващи да проповядват евангелието. И онези, които са спасени чрез благата вест трябва да бъдат внимателни да служат на Бога като изпълняват Великото Поръчение, без значение дали хората желаят да слушат или не.

Въпрос 3: Какви уроци научихме от Божието послание към Фараона?

**СМЪРТОНОСНИТЕ ЯЗВИ
(Изход 7:19-20; Числа 33:4)**

Нашият текст ни разкрива, че има интервал от време между предупреждението за надвисналия съд и времето на самият съд. Докато в **стих 15** видяхме как Бог каза на Мойсей да отиде с тоягата си пред Фараон, за да го предупреди, в **стих 19** вече виждаме как протегнатата тоягав ръката на Аарон превръща египетската вода в кръв. Това, което Фараон смяташе просто за заплахата, изведнъж се превърна в смъртоносна язва с огромни последици. **"И Мойсей и Аарон сториха според както Господ заповяда; и Аарон, като дигна жезъла, удари речната вода пред Фараона и пред слугите му; и всичката речна вода се превърна на кръв "** Изход 7:20. Язвата започна от река Нил и се разпростря по всичките ѝ притоци. Тя покри дори всеки египетски потоци, реки, езера и локви, чак до водата в дървените и камените съдове. Египетските водохранилища и напоителната им система бяха изпълнени с кръв. Поучително е да отбележим, че непокорството непременно ще срещне Божия гняв. Те ще бъдат съвсем будни и в пълно съзнание, когато удари часът на Божия съд. Бог е праведен Съдия. Неговата цел при осъждането на грешниците и отстъпилите от вярата е явна: Той иска да им изяви суверенитета Си като Бог, за да Го познаят. **"Така казва Господ: От това ще познаеш, че Аз съм Господ" (Изход 7:17).**

Грешниците не бива да си правят заключение, че понеже Бог не ги наказва в момента, в който извършват грях, те няма да бъдат наказани или Бог не е сериозен за Неговите предупреждения. Те по-скоро трябва да виждат в Неговото дълготърпение доказателство за желанието Му да ги спаси. Животът е продължителен за грешника само, за да може да му се даде възможност да се покае и да бъде спасен. Но Божието дълготърпение няма да трае вечно (**1 Солунци 5:1-3**). Ние трябва да разглеждаме отлагането на Божия съд не като Негова неспособност да накаже грешниците, но като белег на Неговата любов и нежелание грешниците да погинат. Божията доброта, снизходителност и дълготърпение са назначени да водят грешника към покаяние. Грешните заключения направени поради неразбиране на Божието Слово и Божия план, водят до закоравяване сърцата на грешниците (**Еклисиаст 8:11**).

Днес Бог, в Неговата любов, предлага милост, прошка, спасение и благодат. Покай се от всичките си грехове, вярвай в Господ Исус Христос и получи Божия дар на спасение и благодат. Онези, които не отговорят на този призив от Бога, могат скоро да бъдат закоравени и ще бъдат изгубени завинаги.

Поведението на Фараона да не обръща внимание на божествените заповеди доведе до неговото погубване. Защото, кой се е разбунтувал против Бога и е останал ненаказан? И **"Мъдро сърце и мощна сила има Бог; Кой, като е упорствувал против Него, е благоденствувал?" "Човек, който често е избличаван, закоравява врата си. Внезапно ще се съкруши и то без поправление"** (Йов 9:4; Притчи 29:1). Навуходносор дръзко възвеличи себе си в положение на бунт против Бога. Той яде земната трева седем години, тъй като Бог го направи като животно (**Даниил 4:24-25**). Валтасар в Стария Завет и Ирод в Новия Завет са други двама величествени царе, които бяха наказани, заради техния бунт против Бога.

Въпрос 4: Защо Бог превърна египетската вода в кръв? И какви уроци научаваме от това?

Обръщането на египетската вода в кръв само отбелязваше продължаването на Божият съд над египтяните. Може би ще ти бъде интересно да подчертаеш факта, че тази язва, както и последвалите я, бяха стоварени върху техните богове. Бог беше Единствения Творец на водата в началото и Той потвърди, че тя е добро (**Битие 1:9-10**).

Но Египтяните развалиха водата в Нил, която беше създадена за доброто на човека. Те обожествяваха реката Нил като и даваха името "**Хапи – този, който дава живот**", а по-късно "**Озирис – въплъщението на плодородието**". Те правеха реката обект на поклонение, просто защото техният живот и преуспяване зависеха силно от нея.

Богати наноси от ерозирал повърхностен почвен слой, дошли със средиземноморските води през дъждовния период, правеха бреговете на Нил много плодородни и донасяха на египетското земеделие много продукция и приходи. Практиката на напояване, от друга страна, също увеличаваше добивите. Това обяснява изобилието открито в съня на Фараона, който Йосиф разтулкува. Риболовът и водният транспорт бяха едни от преимуществата, на които египтяните се радваха поради реката. Заради всичко това, те я превърнаха в национален бог. С това египтяните "**замениха истинския Бог с лъжлив, и предпочетоха да се покланят и да служат на тварта, а не на Твореца, Който е благословен до века. Амин.**" (**Римляни 1:25**). Те също приписваха Божествени качества на техните богове. Но Бог е ревнив и свят, Който няма да раздели славата Си с никакъв бог. И уроците от това идолопоклонство са очевидни.

Ние научаваме, че Бог има сила да обърне всяко добро нещо, с което злоупотребяваме, в оръдие на наказание. Ясно е, че Бог започна съда първо чрез превръщане на нещата в негативни, постепенно, както се разрастваше язвата в Египет, докато продължават дните за покаяние. Ако няма покаяние, упорстващата душа се нарежда измежду кандидатите за ада. Истина е, че Бог има всичката сила. Той е Всемогъщ. Той може да превърне едно нещо в друго, за да постигне Своята цел, било то осъждане или помилване. Неговото всемогъщество, все пак, не Го кара да съди преждевременно или необмислено. Като свят и праведен Съдия, Той използва всякакви настойчиви молби и всички възможни начини за помиряване, за да доведе грешника при Себе Си. "**Защото е милостив и щедър, дълготърпелив и многомилостив...**" (**Йоил 2:13**). Но ако грешникът остане непокорен и съгрешаващ, той ще се срещне с последствията.

Въпрос 5: Какви бяха последствията от тези язви върху египтяните?

ПЕЧАЛНИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ ЯЗВАТА ВЪРХУ ЕГИПТЯНИТЕ (Изход 7:21-25; Захария 14:18)

Рибата в реката умря. Риболовната индустрия беше пряко свързана с река Нил. Рибата беше не само храна, но и средство за доходи. Онези в Египет, които разчитаха на риболова за храна и приходи, се оказаха в безнадеждно положение. Те ридаеха и жалееха (**Исая 19:8**).

Имаше течащи потоци отвратителна кръв из цялата земя. Гледката объркваше нормалните им представи - всички течности бяха лепкави и с кървави съсиреци в тях. Беше противно да се гледа кръвта в реките извън дома или вътре – в личните питейни запаси на египтяните. Това нанесе психологически удар в умовете на египтяните, които виждаха кръв дори в дървените и каменните съдове у дома.

Реката се усмърдя. Ужасно зловоние, комбинация от умряла риба и разлагаща се кръв, изпълваше земята. И те дишаха този вонящ въздух, докато траеше язвата.

Това доведе също и до липса на питейна вода. Египтяните не можеха да пият кръв. Те копаеха за вода около Нил, откъдето преди това бяха пили доволно. Но всички водни извори и всички ручей бяха се превърнали в кръв (**Исая 19:5,6**). Сега беше техен ред да работят, както преди това израилтяните им работеха. Водният транспорт на Египет стана сухопътен. Преди язвата реката Нил беше най-важната транспортна артерия на Египет. Сега те или трябваше да газят в съсиреци кръв, или трябваше да се ограничат с останалите начини на придвижване и транспортиране.

Въпрос 6: Какви предупреждения за нас има в начина, по който отговориха магьосниците, вършейки лъжливи чудеса?

Някой очаква, че Фараон би могъл да се покае докато Бог отговаря на въпроса му: **"Кой е Иеова та да послушам гласа Му и да пусна Израиля? Не познавам Иеова..."** (**Изход 5:2**), чрез изпълнение на Неговите заплахи. Но Фараон беше съзнателно невеж, неискрен и твърде арогантен, за да разпознае силата на Бога. Вместо да отстъпи пред Божественото повеление, той си избра да бъде впечатлен от магьосниците, които бяха негови служители. Магьосниците, чрез лъжливи трикове и магии, превърнаха някакво количество вода в кръв. Това беше вторият път, когато те щяха да използват лъжливи чудеса, за да поставят под съмнение истинските чудеса на Бог. Първият път беше превръщането на техните жезли във змии, в опит да се копира това, което Аарон направи. Тези имитации изобщо не бяха истински. Те бяха фалшиви. За отбелязване е, че те не можаха да отменят язвата, а влошиха положението на хората. Ние научаваме първо, че: Бог все още упражнява ограничаваща сила около действията на Сатана. Второ: никой човек, дори Сатана с неговите египетски служители или други агенти, не може да освободи грешниците или отстъпниците от вярата от наказанието в деня, коагто Бог ще ги накаже. Трето: единственият лек във време на божествено наказание е покаянието от греха и злото. Четвърто: вярващите не трябва да търсят чудеса, защото това може да ги направи възприемчиви към лъжливите знамения и чудеса на фалшивите пророци, които се стремят да отклонят хората от истината на вечното Слово на Бога. **"Защото такива човеци са лъжеапостоли, лукави работници, които се преправят на Христови апостоли. И не е чудно; защото сам сатана се преправя на светъл ангел; тъй че, не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата. Но тяхната сетнина ще бъде според делата им"** (**2 Коринтяни 11:13-15**). Сатана използва ефектни трикове за привличане на вниманието, за да отклони хората в измама и да ги държи закоравени срещу Бога (**2 Солунци 2:9-11**).

За жалост, **"сърцето на Фараона се закорави, и той не ги послуша, според както беше казал Господ. И Фараон се обърна та си отиде у дома си, без да вземе присърце и това"** (**Изход 7:226-23**). Истина е, че може да се загуби само онова куче, което не чува свиренето на господаря си. Фараон, при всичките знамения и чудеса извършени, за да го убедят в Божията сила чрез Мойсей и Аарон, все още не пускаше Израил да си отиде. Неговата безчувственост към бедствието на собствения му народ беше жестока. Неговият отказ да пусне Израил беше резултат от закоравяването на сърцето му.

Човек не е сътворен коравосърдечен; това е следствие от грехопадението. От друга страна Фараон трябва да е бил подведен от собствената си позиция (на царят, комуто принадлежи последната дума) и от неговата власт. По-нататък, възможността на магьосниците да наподобяват Божиите чудеса, още повече закоравяваше вече подмаменото му сърце. Твърдението: **"... без да вземе присърце и това"** (**стих 23**) разкрива преднамерено решение да не се покори на Бога, нито на знанието за Неговата сила. Евреите по същия начин се бунтуваха против Божието Слово по времето на Еремия (**Еремия 44:16**). Книжниците и фарисеите в Новия Завет също проявяваха това съзнателно неподчинение на думите на Христа.

Святият Дух предупреждава християните срещу закоравяването на сърцата чрез измамата на греха (**Евреи 3:12-13**). Закоравяването в сърцето на вярващия започва неусетно. То започва с отказ да се чете и приема Божието Слово, отказ да се общува с Бога и Божиите хора, отказ да се подчиняваш на откритата воля на Бог. Ако нещо друго, а не Божието Слово и воля, изпълват твоето сърце на християнин, има възможност сърцето ти да се закорави. Закоравеното, каменно и непреклонно сърце ще извика Божественото осъждение чрез упорство и непокорство. Ако сърцето е изсъхнало и е отстъпило от вярата, дори божественото наказание и осъждение трудно биха го стоплили (**Исая 26:9-10; Откровение 16:8-11**).

Забележете, че язвата не засегна Израилтяните, които тогава живееха в Гесен, защото Бог няма да накаже праведния заедно с нечестивия.

Трябва да се отбележи, че чудото на Божия съд над Египет, особено превръщането на водата в кръв, е подобно на това, което ще се случи след грабването на Църквата, по време на Голямата Скръб. Това ще бъде по времето на двамата свидетели, които носят вечното благовестие и на които ще бъде дадена сила от Бога да превърнат водата в кръв, за извършване съд над живеещите по земята (**Откровение 11:6**). Само Бог има власт над природните сили. Той Сам е Всемогъщ, Всеприсъстващ и Всезнаещ Бог. Той превърна същата тази вода във вино на сватбата в Кана Галилейска (**Йоан 2:1-11**). Той е Бог на милостта и на съда. Бой се от Него!

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	7	Битие	38
Вторник	..	8	..	39-40
Сряда	..	9	..	41
Четвъртък	..	10	..	42
Петък	..	11	..	43
Събота	..	12	..	44-45
Неделя	..	13-14	..	46

Стих за запомняне: "Как прати върху тях рояци мухи, които ги изпоядоха, и жаби, които ги изпогубиха" Псалми 78:45

Текст: Изход 8:1-32

В предходните глави (**5-та до 7-ма**) ние видяхме картината на непреклонния, неотстъпчив, коравосърдечен монарх, наречен Фараон. Той закорави сърцето си и не схвана нищо от посланието на Бог чрез Мойсей. В началото на това божествено послание в **глава 5**, той запитва: "**Кой е Иеова та да послушам гласа Му и да пусна Израиля? Не познавам Иеова, и затова няма да пусна Израиля**" (**Изход 5:2**). Той дори реши да увеличи тяхното бреме. Това неотстъпчиво поведение на Фараона потопи целия негов народ в серия от ужасни божествени наказания, които в крайна сметка съкрушиха и посрашиха личността на тиранина и донесоха опустошителни разрушения и СМЪРТ. Нашето учение днес се спира на някои от божествените наказания, които поведението на Фараона донесе върху египтяните.

БОЖИЕТО НЕПРОМЕНЯЩО СЕ ИСКАНЕ (Изход 5:1; 8:1,20; 7:16; 9:1,13; 10:3; 2Тимотей 4:2,3)

"**Пусни людетe Ми...**". Да! Това е същата стара, стара история. Въпреки закоравеното сърце на Фараона и неговата настойчивост, Божието искане оставаше непроменимо. Очевидно беше, че и Мойсей, и израилтяните, трябваше пострадат и да платят скъпо за свободата си. Посред всичко това, Божията заповед беше Мойсей да повтаря посланието така, както му беше предадено. Не трябваше нито да прибавя, нито да отнема от него (**Второзаконие 12:32**).

Въпрос 1: Какъв урок научаваме днес като вярващи и служители от устойчивостта на Мойсей, въпреки твърдото противопоставяне от страна на Фараона?

Какво предизвикателство към нас е това, да проповядваме словото вярно, да настояваме "**на време и без време**" (**2 Тимотей 4:2а**), като знаем че Бог има един непроменящ се стандарт в един променящ се свят. Не е чудно, че на Еремия му беше заповядано: "**Ти, прочее, опаши кръста си, и стани та им кажи всичко, което ще ти заповядам; Да се не уплашиш от тях, да не би аз да те уплаша пред тях. Защото, ето, аз те поставих днес като укрепен град, железен стълб, и като медни стени против цялата страна, против царете на Юда, против първенците му, против свещениците му, и против людетe на тая страна. Те ще воюват против тебе, но няма да ти надвият; защото аз съм с тебе, за да те избавя, казва Господ**" (**Еремия 1:17-19**). А заповедта към Езекил беше: "**И ти, сине човешки, да се не плашиш от тях, и от думите им да се не убоиш, ако и да има тръни и бодили около тебе, и да живееш между скорпии; да се не убоиш от думите им, нито да се ужасяваш от погледите им, макар че са бунтовен дом. И да им говориш думите Ми, или послушали или непослушали; защото са твърде бунтовни**" (**Езекил 2:6-7**). И поръчението към апостол Петър, в лицето на твърдата и неотстъпчива опозиция, беше: "**Идете, застанете в храма та говорете на людетe всичките думи на тоя живот**" (**Деяния 5:20**).

Въпрос 2: Защо е необходимо да поддържаме нашето духовно убеждение в трудни времена?

Нашето задължение днес, както ни заповяда Господ Исус Христос, е да поучаваме всички: **"да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. [Амин]" (Матей 28:20)**. Ако всеки проповедник на Божието Слово се предаде на провъзгласяването на здравите и полезни учения и на обучението на другите в тях, Божието Слово ще бъде съхранено. Ако вярващите престанат да се сражават за вярата, веднъж предадена на светиите, основите и стълбовете на Църквата ще рухнат. Затова ние имаме дълг към идещите поколения да се придържаме към преданията и да съхраним поверените ни, независещи от епохата, истини и наследство, чрез последователно утвърждаване на това, в което вярваме, и живот, съответстващ напълно на това, което известяваме. Църква без здрава доктрина е църква без славно бъдеще!

ОТХВЪРЛЯНЕ НА БОЖЕСТВЕННОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ И ПОЖЪНВАНЕТО НА БОЖЕСТВЕНИЯ ГНЯВ

(Изход 8:2-29; Прити 29:1; Римляни 2:4-11; Псалми 7:11; Исаия 57:20-21)

Въпреки тежестта на предишните наказания върху египетската земя, Фараоновото сърце си остана закоравено и неотстъпчиво. След седем дни на милост от Божията страна Фараонът можеше да се вслуша в предупреждението на Господа и да се покае, но той не го стори **(Изход 8:2-4)**. Той се прояви като упорит деспот, който не е готов да разпознае или да се поклони на никаква друга власт; както и свидетелства първоначалният му отговор: **"Кой е Иеова та да послушам гласа Му и да пусна Израиля?" (Изход 5:2)**. Това непреклонно негово поведение доведе до второ наказание върху земята му. Историята не познава някой, който да се е държал по подобен начин и да се е бунтувал срещу Бога, и да се е измъкнал ненаказан. **"Но ако откажете и се разбунтувате, ще бъдете изпоядени от нож, защото устата Господни изговориха това" (Исаия 1:20)**. От Луцифер, първия бунтовник, до Адам, Корей, Датан и Авирон, и т.н., Бог винаги е гледал неодобрително на непокорните. Луцифер беше изгонен от Небето **(Исаия 14:12-17; Откровение 12:7-9)**, Адам изгуби привилегиите на Рая, Корей, Датан и Авирон бяха погълнати живи от майката земя **(Числа 16:1-35)**. Писанието казва: **"Злият човек търси само бунтове, затова жесток пратеник е изпратен против него" (Притчи 17:11)**. Затова ние сме длъжни да бъдем внимателни в отношението си към Божието Слово, Неговата воля и посланиците Му, за да не станем участници в нещо подобно.

Въпрос 3: Каква е опасността от бунта срещу Божиите изисквания? Какъв е изходът от такова непечелившо поведение?

**НАПАДЕНИЕТО НА ЖАБИТЕ
(Изход 8:2-15; Псалми 105:30)**

Докато Фараон отказваше да се покае, жабите нахлуха, както беше предизвестено. Аарон, според Божията дума чрез Мойсей, **"простря ръката си над египетските води и възлязоха жабите и покриха Египетската земя" (Изход 8:6)**. Реката Нил, която беше обект на тяхното преклонение, стана един от инструментите за божествено наказание. За отбелязване тук е, че жабите наскочаха изобилно и изпълниха домовете им, спалните им, леглата им, къщите на слугите им; дори фурните, нощвите, полетата и пътищата не бяха пощадени. Тези отвратителни създания, въпреки че сами по себе си не бяха опасни, моментално направиха живота

на египтяните ужасен. За източните жители е нормално да изкопят малка дупка в земята, където да поставят глинени съдове, които при подходящо нагряване е изпичал техните хлябове и кейкове. Да намерят тези места изпълнени с жаби, точно когато е нужно да си приготвят храна, е било и отвратително, и мъчително до крайност. А също така египтяните не можеха да убият нито една от тези жаби, защото бяха свещени, представени от своя бог **"Пфа"**, изобразен като жабешка глава. Каква ужасна гледка! Какво ужасно преживяване!

Магьосниците на Фараона прибегнаха до утежняване на положението като увеличи броя на жабите с техните странни магии. За първи път като че ли, Фараонът показва разкаяно сърце (**стих 8**). Той помоли Мойсей да ходатайства за премахването на жабите, като обеща да пусне израилтяните "за да пожертвуват Господу". Когато жабите си отидоха, както Мойсей поиска от Господа (**стих 12,13**), Фараонът измени на обещанието си и закори сърцето си (**стих 15**). Какъв урок само! **"Ако се покаже милост към нечестивия, пак той няма да се научи на правда; Даже в земята на правотата ще постъпва неправедно, и не ще погледне на Господното величие"** (Исаия 26:10).

Въпрос 4: Какъв е духовният критерий дали Бог приема нашето покаяние?

Обикновените обещания, клетви или решения на грешника не са от полза докато тази душа не се покае истински от нейното зло и сърцето ѝ не бъде обновено и очистено чрез вяра в кръвта на Исус. Онези, които започват всяка нова година с решения, само за да изпаднат не след дълго отново в старите си греховни пътища, не са по различни от Фараона. Само **"скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт"** (**2 Коринтяни 7:10**). Също и онези, които се възползват от чудото на Божията милост и по-късно излизат от Божието домочадие, поставят себе си под осъждението на Бога.

Смъртта на жабите създаде друг проблем за египтяните. **"И събираха ги на купове"** (**стих 14**). Каква сериозна задача, да съберат на купове толкова много жаби. **"...И земята се усмърдя"**. Можете да си представите какъв въздух дишаха египтяните по цялата земя с дни. По цял Египет цареше смрад. Колко тежки са последствията от греха – особено от бунта срещу единствения истински Бог! Божието наказание, независимо от начина, по който идва, си остава инструмент за дисциплиниране.

НАПАДЕНИЕТО НА ВЪШКИТЕ (Изход 8:16-19; Притчи 29:1; Псалми 105:31)

Жабите си отидоха и египтяните въздъхнаха облекчено, като си мислеха, че всичко свърши. Но Бог още не беше свършил с техния бунтовен нрав. Това трето наказание се спусна без никакво предупреждение. **"Човек, който често е избличаван, закоравява врата си, внезапно ще се съкруши и то без поправление"** (Притчи 29:1). Земният прах **"се превърна на въшки из цялата Египетска земя"** (**стих 17**).

Нямаше място за покой. Магьосниците опитаха да направят същото както преди, но не успяха. Те бяха объркани и се предадоха: **"Божий пръст е това"** (**стих 19**). Вероятно до този момент магьосниците предполагаха, че Мойсей и Аарон са чародеи, като тях; но сега те бяха убедени, че **"никой не може да върши тия знамения"**, които тези святи мъже вършеха, **"ако Бог не е с него"** (Йоан 3:2).

Това подчертава Божия суверенитет и всемогъщество. Те можеха да стигнат далеч с техните магии, но не можеха да отидат отвъд това. Агентите на Сатана могат

да отидат далеч, но нито сантиметър по-далече от Божествено-наложеното им ограничение. Нашият Бог има последната дума. Затова е голяма глупост да се състезаваш с Всемогъщия, в Чиято ръка е диханието на всеки човек. Приеми посланието по този начин: няма значение колко дълго се криеш в своите злодеяния, Великият Съдия скоро ще стане да сложи край на твоето дълго пребиваване в греха.

Въпрос 5: Какво трябва да направи грешникът или отстъпникът от вярата, за да избегне Божието наказание?

НАПАДЕНИЕТО НА МУХИТЕ (Изход 8:20-32; Псалми 105:31; Откровение 9:3-11)

Бог разкри на Мойсей планираното за деня движение на Фараона като каза: **"Стани утре рано та застани пред Фараона (ето, той излиза да отиде при водата), и кажи му: Така казва Господ: Пусни людето Ми, за да Ми послужат"** (стих 20). Нито един детайл от нашия живот не е скрит от очите на Господа, **"на Когото има да отговаряме"** (Евреи 4:13). Той е всеприсъстващ и всезнаещ Бог. Псалмиста казва: **"Ти познаваш сядането ми и ставането ми; разбираш помислите ми от далеч"** (Псалми 139:2). Не е чудно, че Той казва на Църквата в Азия тъжно: **"Зная твоите дела..."** (Откровение 2-Згл.). Както и авторът на песента го е казал:

Да, Той знае твоите тайни, всичко, което вършиш...

Той знае, че животът ти е фалшив, никога не можеш да Го подведеш.

Няма смисъл да опитваш. Не може да съгрешаваш и да бъдеш подминат.

Затова всяко усилие, да скрием от Господа нещо от нашия живот, е напразно. И така, Мойсей **"стана рано и застана пред Фараона"**. Колко важно е да изградим навик да ставаме рано и да не се бавим да се подчиняваме на Божието изискване за нашия живот, точно както направи Авраам когато принесе Исаак в жертва! **(Битие 22:3)**.

Ако отлагаме да се покорим на откритите ни Божии слова и воля, това може да ни доведе до загуба на Божествената благосклонност и великите вечни привилегии. Това също може да ни навлече Божието негодувание. Фараонът беше поразен с кръв за седем дена, тормозен с жаби и натъпкан с въшки, което постави египтяните в неимоверни затруднения. Упоритият му отказ доведе до по-тежки, фатални и почти непоносими наказания. Следващото беше идването на рояци мухи и Бог отправи ясно предупреждение: **"Защото, ако не пуснеш людето Ми, ето, ще изпратя рояци мухи върху тебе, върху слугите ти, върху людето ти и в къщите ти; тъй щото къщите на египтяните и земята, на която живеят, ще се пълнят с рояци мухи"** (стих 21). Тези рояци бяха вероятно комбинация от ужасни, хапещи насекоми. Псалмистът рисува картината така: **"Как прати върху тях рояци мухи, които ги изпоядоха"** (Псалми 78:45).

Тези насекоми можеха да влязат в домовете, да унищожават декоративната мебелировка и да направят живота на египтяните непоносим. Мнозина бяха поразени от тези отровни насекоми чрез ужилвания до смърт. И, за да се усложни проблемът, тези насекоми също бяха свещени за египтяните и не можеха да бъдат убивани (в земя, където почти всички създания бяха обект на поклонение), затова беше светотатство да бъдат убивани. **"...Земята се развали от рояците мухи"** (Изход 8:24). Въпреки, че Той е Господарят на войнствата, Той няма нужда от мощни армии, от службата на ангелите или от гръмотевиците на правосъдието, за да накаже един грешник или цяла покварена нация, мухите в Неговата ръка са достатъчен

инструмент за Божествено отмъщение. Колко по-ужасно ще бъде за непокаяните грешници по време на Голямата Скръб? (**Откровение 9:3-11**).

БОЖЕСТВЕНО РАЗДЕЛЯНЕ ВЪВ ВРЕМЕ НА НАКАЗАНИЕ (Изход 8:22-23; Малахия 3:17-18; Езекил 34:17; Матей 25:31-34,41)

В разгара на това масово разрушение се откроява опазването и защитата на израилтяните, Божиите хора. **"Аз ще поставя преграда между Своите люде и твоите люде"** (стих 23). Бог показва по този начин, че Той ги е избавил от бедствието, в което е изоставил други. Колко истинно е писанието! **"Затова няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти"** (Псалми 91:10). Забележете също, че **"Господ познава Своите Си"** (2 Тимотей 2:19). Идва денят, когато Той ще дойде и ще направи разлика между **"праведен и нечестив, между оня, който служи Богу, и оня, който не Му служи"** (Малахия 3:18), и ще отлъчи **"Неговите овце от козите"** (Матей 25:32). Какъв ужасен ден ще бъде, когато светиите и грешниците ще бъдат разделени, едни надясно, и едни наляво! Готов ли си за идването на този ден?

Преди Голямата Скръб и наказанието на грешните, Бог ще вземе Своите Си при Грабването на светиите, защото **"Бог ни е определил не на гняв..."** (1 Солунци 5:9). И докато ние още живеем на земята, Бог има достатъчно обещания и сила, за да ни пази от всякакво зло и напасти, които могат да поразят нашите разнородни общества, ако ние само Му се покоряваме и полагаме цялото си упование в Него (**Изход 15:26**). Всъщност, Бог винаги ще отговори на молитвата на Неговите свети, когато и да викат те към Него, във време на нужда. Пример за това имаме в разглеждания текст, когато Мойсей, по различни поводи, викаше към Бога в молитва и Бог му отговаряше (**Изход 8:12-13,30-31; Яков 5:16**).

ФАЛШИВОТО ПОКАЯНИЕ НА ФАРАОНА И НЕПРИЕМЛИВИЯТ ВАРИАНТ (Изход 8:25-32; 2 Коринтяни 7:10-11)

Както обикновено, Фараонът отговори като непреклонен деспот, когато неочаквано извика Мойсей и Аарон и каза: **"Идете, принесете жертва на вашия Бог в тая земя"** (стих 25). Мнозина, докато страдат от последствията на техните грехове, са бързи да дават обещания за промяна и покорство – разбира се, под въздействието на емоциите, и са също толкова бързи да изменят на тези обещания в момент на успокоение.

Фараонът дори направи стъпка по-напред, като им обеща да ги пусне да принесат жертва на Господа, техния Бог, в пустинята. Но неговите по-нататъшни действия доказаха, че той провъзгласи фалшиво покаяние без дела. Истинското покаяние щеше да донесе пълна промяна в сърцето и действията, омраза към греха, промяна в отношението към обектите на изкушение и желание да се върши Божията воля (**2 Коринтяни 7:10-11**).

Мойсей отказа да се съгласи с нещо по-малко от съвършената Божия воля: пълното освобождение на Божиите люде: **"Не е прилично да направим така, защото ние ще жертвуваме на Господа нашия Бог онова, от което египтяните се гнусят... Ще отидем на тридневен път в пустинята и ще жертвуваме на Господа нашия Бог, според както би ни казал"** (стих 26,27). Същите животни, които бяха свещени за египтяните, не можеха да бъдат принесени в жертва от израилтяните пред техния Бог Йеова **"в тая земя"**. Това щеше да бъде мерзост и за двата народа и имаше вероятност египтяните да ги обвинят в светотатство и твърдо да се противопоставят на подобно действие. Ако ние искаме да се радваме на освобождение от греха, болестите и Сатана, тогава ние трябва да застанем зад Божиите условия. Онези, които принасят приемлива жертва на Бога, трябва да се

отделят от светската богохулна и пагубна система. Писанията ясно казва: **"... да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век ..."** (Римляни 12:1-2).

Въпрос 6: Какво разбрахте от фразата: "онова, от което египтяните се гнусят"? Как това ни касае в днешната ситуация?

Фараонът се съгласи, че те трябва да отидат в пустинята, както искаха, за да принесат жертва на техния Бог, като се подсигури, че няма да ходят твърде далече или да тръгнат ненадейно. Тук се вижда вътрешната борба на Фараона, между неговото убеждение и неговата поквареност. Неговото убеждение казваше: **"Идете"**, а неговата поквареност казваше: **"...само да не отидете много далеч"**. Неговата поквареност превъзмогна над неговото убеждение и в това се състоеше неговата гибел.

Понякога, хората карат вярващите да направят компромиси и само частично да се покоряват на Божията заповед. Но съгрешаването и подчинението на Бога не могат да се споразумеят. Когато е нужно да се подчиняваме на Бога, половинчатата мярка не върши работа. Ние трябва да се научим да отиваме на **"тридневен път"**, далеч от мерзостите на езичниците, в покорство на библейската заповед: **"Излезте изсред тях и отделете се, казва Господ, и не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема"** (2 Коринтяни 6:17). В същия дух на покорство, Петър и останалите апостоли дръзко преповтарят: **"Подобава да се покоряваме на Бога, а не на хората"** (Деяния 5:29). Дори да се наложи да пострадаме с някакви временни страдания, защото сме се покорили напълно на Божията воля, ние трябва да се научим винаги да вършим Божиите заповеди.

Въпрос 7: По какъв начин вярващите са изкушени да не се покорят на Бога и как може да се победят тези изкушения?

"Но Фараон и тоя път закорави сърцето си и не пусна людето" (стих 32). Закоравяването на Фараоновото сърце след последвалото облекчение беше просто резултат от своеволното му упорство. Той предпочете своята лична изгода вместо волята и заповедите на Йехова; и Бог използва неговото упорство, за да изяви Неговата сила и провидение. Така и някои грешници, в агонията на осъждението, част от техните грехове, все още ненавиждат идеята за напълно изоставяне и отделяне от греха, към който се връщат веднага след като ужаса си отиде. Само устно покаяние, без готовност и решимост в сърцето да се отдели от всички познати грехове, не е нищо друго, освен Фараоновия тип покаяние. То е лъжа. За истински търсещите Исус изговори: **"...иди си, отсега не съгрешавай вече"** (Йоан 8:116).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	15-16	Битие	47
Вторник	..	17-18	..	48-49
Сряда	..	19	..	50
Четвъртък	..	20-21	Изход	1-2
Петък	Деяния	1-2	..	3-4
Събота		3	..	5-6
Неделя		4	..	7-8

Стих за запомняне: "Сега зная, че Господ е по-велик от всичките богове, даже и в това, с което те се гордееха, Той стана по-горен от тях" (Изход 18:11)

Текст: Изход 9:1-35

Както Фараонът продължаваше да закоравява сърцето си срещу Господа, отказвайки да пусне Израил да си тръгне, така и Бог затягаше примката на Неговото наказание около шията на египтяните и техния деспотичен управител. Бог вече беше посетил Египет с четири язви, които само придвижиха Фараона да им предложи някакво условно освобождение, което смалчаваше Божието искане за пълно освобождение на Неговите люде. В днешното ни учение Бог нанася още три язви върху Египет. Техният замисъл беше да унижат и да разкрият безсилието на египетските богове.

По време на тези язви ние забелязваме, че възмездието на Божието осъждение идва бавно, но сигурно; и дори тогава Бог промисля за изявяването на Своята милост, в случай че упоритият и своеволен Фараон би се покаял и отстъпил пред Неговата воля. Както и да е, Фараонът и неговите хора останаха непреклонни. В следствие на това те преживяха по-тежки наказания.

**БОЖИЕТО НЕПРОМЕНЯЩО СЕ ИСКАНЕ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО И ОТДЕЛЯНЕТО НА ИЗРАЕЛ
(Изход 9:1; 5:1; 7:15-16; 8:1,20-28; Йов 23:13; Псалми 33:11; 2 Коринтяни 6:14-18)**

След временното облекчение от нападението на рояците мухи, Фараонът пак закорави сърцето си и Господ изпрати Мойсей да изложи отново Неговото искане за освобождението на Израил.

"Тогавя Господ рече на Моисея: Влез у Фараона и кажи му: Така казва Господ, Бог на евреите, Пусни людетe Ми, за да ми послужат" (Изход 9:1)

Бог е непроменящ се и безкомпромисен в Неговото искане за пълно освобождение и отделяне на Неговите хора от Египет. Въпреки, че Фараонът протестираше и се мъчеше да се договори с израилтяните, Бог твърдо настояваше, че те трябва да бъдат освободени от Египет, за да Му служат приемливо. Божият план не се ограничаваше само с избавлението на израилтяните от робство, но главната Му цел беше да ги направи да Му служат без отвличане на ума и без египетското разтление. Но Фараонът се стремеше да се противопостави на тази цел като държеше Израил в робство. Той предложи на израилтяните компромис в различни варианти:

(1) "Идете, принесете жертва на вашия Бог в тая земя." (Изход 8:25,28).

(2) "Идете сега вие мъжете, та послужете на Иеова" (Изход 10:11). С други думи, те трябваше да изоставят техните деца.

(3) "Идете, послужете на Иеова; само овците ви и говедата ви нека останат..." (Изход 10:24).

Във всички тези случаи Фараонът предлагаше на Израел просто да се подчини наполовина на Божията заповед и да отхвърли пълното отделяне от Египет. Но водачите на Израел отхвърлиха Фараоновите предложения и настояваха за пълно излизане от Египет.

Въпрос 1: Коя беше главната цел на Бога при освобождението на Израел от Египет?

Божият стандарт, също така, не се е променил и за вярващите в деншно време.

(1) Той настоява за нашето пълно отделяне от света. Както беше Египет за израилтяните, така е и света за вярващите. Ние не можем да сме от света и да служим на Бога приемливо, защото който е приятел на света става враг на Бога (**Яков 4:4**). Затова ние трябва да излезем от тях и да се отделим, както ни заповядва Господ (**2 Коринтяни 6:17**). Ние трябва да поддържаме очевидна, изключителна и ясно доловима разлика от света в нашето обличане, изглед, стил на живот, цели, поклонение и, разбира се, във всеки незначителен детайл на нашия живот. Ние също трябва да водим със себе си нашите деца, докато служим на Господа. Не похвално някой християнин (или християнка) да има деца, които се обличат и живеят като светските хора.

(2) Всеки, който се съюзява със Сатана в опита му да държи Божиите деца в робство, трябва да се приготви да срещне Божия гняв. За всички "Фараоновци" през вековете Божието искане е едно: **"Пусни людете Ми, за да Ми послужат"**. Бог желае Неговите хора да бъдат свободни от всичко, което ограничава техния живот, за да Му служат.

"Така казва Господ на Силите: Израилтяните и юдейците се угнетяват заедно; всички, които ги заплениха, задържат ги, отказват да ги пуснат. Но Изкупителят им е мощен; Господ на Силите е името Му; Непременно ще се застъпи за делото им, за да успокои света и да смути вавилонските жители" (Еремия 50:33-34)

НЕСКОНЧАЕМИТЕ ПРОЯВИ НА БОЖИЯТА МИЛОСТ

(Изход 9:2-5,8,13-19; 34:6-7; Еремия 3:12; Псалми 103:11; 145:8)

Бог даде на Фараона няколко възможности да промени решението си и да освободи Израел, но той отказа. Затова Бог нанесе язви върху египетската земя, като всяка следваща беше по-тежка от предходната. Но и посред наказанието Бог все още показваше Своята милост, търпение и благодат.

Въпрос 2: По какъв начин Бог показваше Своята милост към Фараона и египтяните, дори посред наказанията?

Първо, Той предупреждаваше Фараона и египтяните за надвисналата опасност. Той изпращаше Мойсей да предупреди Фараона и устно и нагледно (**стихове 2,3,8,18**).

Второ, Той съветваше Фараон и неговите люде как да се предпазят от наказанието, което Той възнамеряваше да им наложи (**стих 19**).

Трето, Той определяше и указваше времето на започване на язвата и дори чакаше за малко, за да даде възможност на Фараона да постъпи правилно (**стихове 5,18**).

Четвърто, Бог отговори на Фараоновата молба да отмени язвата на циреите и градушката, въпреки че знаеше, че Фараонът не се е покаял истински. Това е Божието дълготърпение, с което Фараон, както и много грешници днес, често злоупотребяват, защото го разбират погрешно. Те си мислят, че понеже писаното срещу техните зли дела не се изпълнява веднага, могат да утвърждават сърцата си да вършат повече зло (**Еклисиаст 8:11**). Те не знаят, че Божието дълготърпение е назначено да ги води към покаяние.

Пето, Бог запази Израел от всички язви, защото въпреки че бяха в Египет, те не бяха част от него. През цялата история на човечеството **"Господ знае как да избави благочестивите от напасть, а неправедните да държи под наказание за съдния ден"** (**2 Петрово 2:9**). Ако ние спазваме Божия стандарт за отделяне от греха и от света, Той също ще ни запази от всички злини.

Докато Бог работи върху Фараона, ние виждаме как двете Негови същности си взаимодействат. Въпреки, че Той е милостив и готов да прощава, Той също е праведен и суров в наказанията. Той не извинява греха, нито позволява на грешниците да си отидат ненаказани, защото Неговата милост не отменя Неговата справедливост. Например, Мойсей каза: **"ето, Господната ръка ще падне на добитъка ти, който е по полето, на конете, на ослите, на камилите, на говедата и на овците, с твърде тежък мор"** (**Изход 9:3**).

Същата **"Господна ръка"**, която беше над някои хора, за да ги помаже, благослови, освободи, упълномощи и да се сражава за тях можеше да бъде върху други, за да ги осъди и унищожи, ако те съгрешават (**3 Царе 18:46; 4 Царе 3:15; 1 Летописи 28:19; Изход 9:3; Второзаконие 2:15; Съдии 2:15; 1 Царе 5:6**).

"Виж, прочее, благостта и строгостта Божия: Строгост към падналите, а божествена благост към тебе, ако останеш в тая благост; иначе, и ти ще бъдеш отсечен" (**Римляни 11:22**)

БОЖИЯТА ПРИСЪДА НАД ДОБИТЪКА НА ЕГИПТЯНИТЕ (Изход 9:3-7; Псалми 78:50; Изход 18:11)

Язвата на чумата или морът беше изпратена, за да избие добитъка в Египет. Всички животни по полето, включително техните коне, магарета, камили и овце, бяха избити от тази странна болест. Но добитъка на израилтяните беше опазен, така че Фараон и египтяните да могат да разберат, че това беше чудо на наказание, а не просто случайно събитие.

Въпрос 3: Какво е духовното значение на язвата на мора по добитъка?

Въпрос 4: По какъв начин язвата представлява осъждение върху египетските богове?

Тази язва, освен че служеше за разоряването на египтяните, имаше и духовно значение. Египтяните не само боготворяха животните, те вярваха, че различните животни са някои преродени умрели хора. Всъщност, те разглеждаха кравата като физическа изява на бог Джуно, овена – като бог Юпитер, и т.н... Затова язвата на чумата по добитъка беше тежко унижение на техните високо почитани богове. Те не можеха да защитят дори себе си, камо ли своите поклонници, от странната болест,

която Богът на евреите нанесе върху тяхната земя. Но очудващо е, че Фараонът и неговите хора нито се покаяха, нито се отказаха от безполезната привързаност към идолопоклонството.

МЪЧИТЕЛНАТА ЯЗВА НА ЦИРЕИТЕ ПО ХОРА И ЖИВОТНИ (Изход 9:8-12; Псалми 78:49-50; Изход 18:11; Йов 2:7)

Скоро след мора по добитъка Бог измъчи египтяните с циреи. Бог заповяда на Мойсей да си напълни шепите с пепел от пещ и да я разпръсне към небето пред лицето на Фараона. От това действие на Мойсей станах две чудеса. **Първо**, малката шепа пепел стана прах по цялата египетска земя. **Второ**, този прах донесе болезнени циреи върху хора и животни в цял Египет. Фактически, самите египетски магьосници, които бяха се трудили да се противопоставят на Мойсей чрез лъжливо имитиране на неговите чудеса, също бяха поразени от циреите и не можеха да стоят повече пред него. Това, което може да направи Сатана е ограничено, и той може да отиде само толкова далече, колкото Бог му позволи (**Йов 1:12**). Рано или късно, в живота на истинските деца на Бога, Сатана винаги ще достигне граница, поставена от Бог, зад която той не може да стори нищо (**Йов 2:7**).

Още веднъж, ние виждаме Бог да използва толкова безполезно нещо като пепел, за да създаде неприятности на египтяните. По-рано той използва жаби и мухи, и във всеки от тези случаи Бог се разправяше с гордостта на Египет, техните богове. Те се гордееха с тяхната красива кожа и със закрилата от циреи, която им осигуряваше преданото поклонение към идолите. Но както Йотор правилно отбеляза: **"...Господ е по-велик от всичките богове, даже и в това, с което те се гордееха, Той стана по-горен от тях"** (Изход 18:11).

УЖАСЯВАЩА ГРАДУШКА, ГРЪМОТЕВИЦИ И УНИЩОЖЕНИЕ НА РАСТИТЕЛНОСТТА

(Изход 9:13-26; Псалми 78:47-48; 105:32; Йов 38:22-23; Исус Навиев 10:11)

Бог изпрати Мойсей отново да повтори искането за освобождение на Израел и да предупреди Фараон за предстоящото наказание с градушка и гръмотевици. Ние трябва да научим нещо от предаността и твърдостта на волята, с която Мойсей заставаше отново и отново пред Фараона. Това беше осмият несполучлив опит, да се постави искането пред Фараона, но той не промени посланието, което Бог му беше дал, нито се умори да ходи при Фараона.

Въпрос 5: Какъв урок могат да научат вярващите от предаността на Мойсей, с която той предаваше всеки път Божието послание на Фараона?

Ние не трябва да се уморяваме да проповядваме благата вест на спасение, дори когато грешниците са твърдоглави и неотстъпчиви. Нито пък трябва да измисляме друго послание от собственото си въображение, в опит да спечелим одобрението на непокаяните грешници. Вярващите трябва да се научат да не се предават твърде бързо, докато очакват някакво чудо от Бога. Няма значение колко се отлага, Бог е винаги верен да задоволи нашето желание и да изпълни Неговия план за нашия живот.

В предупреждение на Фараона Бог каза: **"нарочно затова те издигнах, да покажа в тебе силата Си и да се прочуе Името Ми по целия свят"** (Изход

9:16). Павел също се позовава на това писание в **Римляни 9:17**. По същество Бог каза на Фараон причината, поради която още не го е изтребил. Бог търпеше с дълготърпение и му даде възможност да се покае, но той не се възползва. Затова Бог нанесе различни наказания, за да строши упоритото му сърце. Това не означава, че Бог е предопределил Фараона да бъде непреклонен, за да може Той да има възможност да го унищожи. По-скоро, понеже Фараонът е такъв тип човек, който се противопоставя на Бога своеволно, затова и Бог го избра като обект, върху който да изяви силата Си.

В отговор на Божието предупреждение някои египтяни се убояха от Божието Слово, а други не. Тези, които се убояха и постъпиха според Божия съвет, прибраха слугите и добитъка си от полето по домовете им. Тези, които пренебрегнаха предупреждението, ги оставиха по полето. Добитъка на египтяните беше онзи, който им беше останал от мора, вероятно защото е бил прибран по домовете и не е бил на полето. А междуременно египтяните биха могли да се сдобият и с нови животни след язвата на мора. Трябва да си припомним, че десетте язви не станаха за десет дни, а за значителен период от време.

За да доведе градушката, Мойсей протегна ръката си и тоягата към небето и Бог изпрати гръмотевици и град, и огън с тях наедно, върху земята (**стих 23**). Това беше ужаяваща сцена, в която град, смесен с огън и гръмотевици, се спускаше върху Египет. Градушката унищожи посевите и животните на египтяните, които бяха на полето. Египтяните, които бяха останали навън, също бяха убити от градушката. Но бурята не засегна израилтяните, които живееха в Гесен.

Вярващите трябва да са готови по всяко време да отстъпят пред Божиите предупреждения и съвети. По принцип, Божиите наказания не идват без предупреждение. Но онези, които пренебрегнат вестта за спасение, ще бъдат осъдени.

ФАЛШИВОТО ПОКАЯНИЕ НА ФАРАОНА И ХОДАТАЙСТВОТО НА МОЙСЕЙ (Изход 9:27-35; 8:8-15; 25-32; 10:16-20)

Резултата от гръмотевиците и градушката беше твърде плашещ за Фараон и египтяните. Упованието и предаността им към техните идоли, Озис и Озирис, бяха временно разклатени. Освен животните, египтяните също боготворяха огъня, дъжда, земята и въздуха, и те вярваха, че чрез поклонение на тези елементи, те никога няма да се обърнат срещу тях. Но Бог използва същите тези елементи, за да ги смири, така че да разберат, че земята принадлежи на Господа.

***"Тогава Фараон изпрати да повикат Моисея и Аарона и рече им: Тоя път съгрехих; Господ е праведен, а аз и хората ми сме нечестиви. Помолете се Господу: защото стига толкова от тия ужасни гръмове и град; и аз ще ви пусна, и няма вече да останете"* (Изход 9:27-28).**

Фараон временно промени решението си поради градушката. Той знаеше по-добре от египетските магьосници, които също страдаха от божествените наказания, че те са безсилни пред Бога на Израел. Така че той дори не ги извика. С по-голямо желание той изпрати да повикат Мойсей, и молеше като един, който наистина се е покаял, но неговото сърце оставаше непреклонно.

Въпреки това, Мойсей ходатайства за него, както той помоли, и Бог прекрати бурята и градушката. Но веднага след тяхното спиране Фараон отново закорави сърцето си и не пусна Израел да си отиде.

Въпрос 6: Обясни как някои грешници като Фараон демонстрират фалшиво покаяние днес.

Много грешници и отстъпници от вярата постъпват като Фараона. Когато и да се намират под Божествено наказание или затруднения, те се покаяват и викат за помощ. Но веднага след затишието се връщат в греховете си. Хора като Фараона сами си просят унищожението, защото **"човек, който често е избличаван, закоравява врата си, внезапно ще се съкруши и то без поправление"** (Притчи 29:1).

Няма някой, който да се е закоравявал срещу Бога, и да е преуспявал (**Йов 9:4**). Затова, нека всички отстъпници от вярата и всички грешници искрено да се покаят и да се предадат на Бог, преди да е станало твърде късно. По време на Голямата Скръб ще има наказания с мор, градушка и огън и всички онези, които не са грабнати, ще участват в тях (**Откровение 8:7; 11:19; 16:21**). Но както израилтяните останаха незасегнати от язвите над Египет, защото живееха в Гесен, така и истинските вярващи ще останат неповредени по време на Голямата скръб, защото ще са вече взети в небесния Гесен по време на Грабването. По тази причина ние, вярващите, трябва да живеем свят живот и да останем твърди, тъй като чакаме идването на Господа.

Въпрос 7: Обясни как грешниците и отстъпниците от вярата могат да избегнат Божия Съд?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	5-6	Изход	9
Вторник	..	7	..	10-11
Сряда	..	8	..	12
Четвъртък	..	9	..	13
Петък	..	10	..	14-15
Събота	..	11	..	16
Неделя	..	12	..	17-18

Урок
№ 187 ПОРАЖЕНИЯТА НА
СКАКАЛЦИТЕ И ТЪМНИНАТА

Стих за запомняне: "Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чада е всецяло предадено да струва зло" (Еклисиаст 8:11)

Текст: Изход 10:1-29

Досега наблюдавахме, като в театър, изобилието Божествени наказания върху непокаялия се, коравосърдечен и дързък египетски деспот, наречен Фараон. Седем пъти Бог отправи искане към Фараона да освободи Неговите избрани люде, Израел. И седемте пъти Фараон отказа.

Въпрос 1: Изброй някои от язвите, които Фараон и неговите хора вече преживяха.

В резултат от упоритостта на Фараона, египтяните бяха поразени с кръв (Изход 7:14-25), тормозени с жаби за известно време (Изход 8:1-15) и мъчени с въшки, които им направиха живота непоносим (Изход 8:16-19). Те също бяха наказани с рояци мухи (Изход 8:20-32), мор по добитъка (Изход 9:1-7), циреи по хора и животни (Изход 9:8-12) и унищожителна градушка и гръмотевици (Изход 9:13-35). Но, за наше учудване, въпреки всички тези язви, Фараонът не се покая, закорави сърцето си и не отстъпи пред искането на Бога. В резултат на това дойдоха още и още язви.

Въпрос 2: Каква е поуката за нас от отношението на Фараона спрямо Божието искане за освобождаването на Израел?

Продължаващото Фараоново упорство доведе до продължаване на наказанията, стоварвани върху египтяните. Неговата неотстъпчиво отношение спрямо искането на Бога ни напомня за сърдечното състояние на необновен човек: **"Сърцето е измамливо повече от всичко, и е страшно болно; кой може да го познае?"** (Еремия 17:9). Урокът, който научаваме тук е, че дълбочината на нечестията и злото, до която може да стигне грешника, не може да се побере в човешките представи. Но също от това, през което мина Фараона, научаваме, че: **"Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог"** (Евреи 10:31). В нашия урок тази седмица ще изучаваме още две язви, които Бог спусна върху египтяните – пораженията на скакалците и тъмнината – резултат от упорството на Фараона.

БОЖЕСТВЕНА НАПРАВЛЯВАН И ПОДКРЕПЕН СРЕЩУ НЕПОКАЯНИЯТ
(Изход 10:1-11; 3 Царе 21:15-19; 2 Летописи 32:20-21; Псалми 1:4-6; Даниел 4:30-32; Деяния 9:1-6; 12:1-4, 21-23; Откровение 6:15-17)

В нашия текст Бог каза на Мойсей: **"Влез при Фараона; защото аз закоравих и сърцето на слугите му, за да покажа тия Мои знамения между тях"** (стих 1). Бог знае състоянието на сърцето на всеки човек, защото Той е Всезнаещ и изпитва и направлява сърцата. Той от началото знаеше, че Фараонът ще се противопостави на

Неговия авторитет и насочване чрез Мойсей. Като следствие от това, Бог закорави сърцето му и му даде покварен ум **"да вършат това, което не е прилично"** (Римляни 1:28). Бог не накара Фараона да се съпротиви на волята Му. Той даде на Фараона съвършено свободен избор да се предаде на Божията воля. Но понеже в ума си Фараонът беше вече решил да се противопостави на Божия план за освобождаване на Израел, то Бог закорави сърцето му като наказание за наглостта, съпротивата и бунта му срещу Божествената власт (Изход 5:2; 7:13-14).

Въпрос 3: По коя причина Фараонът отхвърли Божието искане за освобождаването на Израел?

Могат да се изтъкнат много причини за закоравеното сърце на Фараона.

Първо: Египтяните се покланяха на много богове (Еремия 43:13). Нил беше обожествен като **"Хапи - даващия живот"**, а по късно като **"Озирис - възплъщението на плодородието"**. Изис беше тяхната богиня. Други от боговете им се наричаха **Хорус, Сет, Анибус, Мин и Амон**. Слънцето – бог **Ра**, беше върховното божество на древните египтяни. Дори **Фараонът** беше обожествен. От тая си позиция той не искаше да се преклони под никаква форма на какъвто и да е божествен авторитет. Това обяснява защо той в началото попита Мойсей: **"Кой е Иеова та да послушам гласа Му и да пусна Израеля?"** (Изход 5:2). Бог реши да покаже на Фараона, **"че в целия свят няма подобен на Мене"** (Изход 9:14).

Второ: Фараонът притежаваше набор от нагли магьосници и астролози, които се противопоставяха а Мойсеевото искане за освобождаването на Израел (2 Тимотей 3:8). Те подсилваха Фараоновата съпротива срещу Божието искане. Но когато Бог ги порази с поредната язва – нападението на скакалците (стихове 4-6), хората, преживели няколко ужасни язви, съветваха Фараона да се оттегли от спора:

"Тогаваше слугите на Фараона му рекоха: До кога ще ни бъде примка тоя човек? Пусни човеците да послужат на Иеова своя Бог. Още ли не знаеш, че Египет погина?" (стих 7)

Тези мъже, просто от грижа за египетската икономика, земеделие и благополучие, показаха само разкаяние, не покаяние. Но Фараонът не обърна внимание на този мъдър съвет. Това идва да ни напомни, че последствията от човешката негативна реакция срещу Божиите позитивни искания е унищожение на земният им успех и бъдещото им спасение. Писанието ни предупреждава: **"Ония, които уповават на лъжливите суети, Оставят милостта, спазвана за тях"** (Йон 2:8).

Третата причина за Фараоновият бунт против Божието искане чрез Мойсей е тази: Фараонът може би се страхуваше да не би да изгуби доверието на своите подчинени и властта над неговото царство, ако се преклони пред искането на друг Бог (Изход 5:2).

Четвърто: може би той възнамеряваше да задържи израилтяните като работна ръка за грандиозните му строителни проекти.

Въпрос 4: Какво трябва да е поведението на вярващите, когато светът иска от тях компромис?

Важно е да отбележим, че тук спорът, за който четем, се води между обикновения, естествен цар, Фараон, и Божествения Владетел, Господ Бог на евреите. Дотук спорът не е изцяло естествен конфликт, а е духовна битка между светлината и тъмнината, между Господ, Богът на евреите, и религиозната система на

египтяните (**Ефесяни 6:12**). Постепенно и методично, чрез язва подир язва, Бог подчини Фараона и неговите служители и доказа:

- (1) Силата на Неговото Слово;
- (2) Неговата победа над царството на Сатана;
- (3) Неговата вярност в пазенето на непропадащите Му обещания;
- (4) Неговата готовност да се съпротиви на всеки бунт против волята Му;
- (5) Неговият укор против всяка форма на идолопоклонство.

В края на краищата, Фараонът започна да преговаря за компромисен вариант и заповяда на Мойсей: **"Не така; идете сега вие мъжете та послужете на Иеова"** (стих 11). Но никакъв компромис не беше направен докато не се изпълни съвършено Божията воля. Това ни учи, че истинските вярващи не трябва да правят компромиси с Божият стандарт заради земните предложения на света.

ОПИСАНИЕТО И РАЗРУШИТЕЛНАТА СИЛА НА НАПАДЕНИЕТО НА СКАКАЛЦИТЕ (Изход 10:12-20; Псалми 78:46; 105:34-35; Притчи 30:27; Йоил 1:4; Второзаконие 28:42; Откровение 9:3-4)

Фараонът реши да пусне само мъжете да отидат и да послужат на Господа, докато останалите, включително децата, трябваше да останат в Египет. Но Мойсей настоя да отидат всички и с всяко, което притежаваха (стихове 9-11). Това е много поучително за вярващите. Понякога членове на нашето семейство или на нашето общество се примиряват да отидем и да послужим на Бога, но изискват от нас да не въвличаме децата си, жена си, мъжа си и притежанията си в това служене. Вярващият трябва да вземе твърда позиция и да каже като Исус Наввиев: **"...аз и моят дом ще служим Господу"** (Исус Наввиев 24:15).

Фараонът остана непреклонен и изпъди Мойсей и Аарон от присъствието си (стих 11). Колко безразсъдна стъпка за решаването на проблема! Мойсей и Аарон бяха инструменти, които да помогнат на Фараона да избегне Божият съд, макар и само временно. Но сега те бяха изгонени от неговото присъствие и предстоеше нападението на скакалците. Библията ни предупреждава: **"Човек, който често е избличаван, закоравява врата си, Внезапно ще се съкруши и то без поправление"** (Притчи 29:1).

Бог каза на Мойсей да простре ръката си над египетската земя. Мойсей се подчини и силен източен вятър, който духа **"през целия оня ден и цялата нощ"** (стих 13), доведе скакалците. Библията изобилства с ярки описания на разрушителната сила на скакалците и безпомощността на човека да им се противопостави (Изход 10;14-15; Йоил 1:4; Псалм 105:34-35).

Някои библейски коментатори описват скакалците като въздушно преносими, кафяви на цвят, листоядни насекоми. които имат дължина 6-10см, голяма уста, 2 комплекта крила, 4 остри зъби, които режат като ножици. Нашествието на скакалците обикновено е силно разрушително, понеже те се срещат на многочислени рояци, наброяващи милиони, и по време на тяхното летене буквално затъмняват слънцето, което довежда до временна тъмнина (стих 15).

Въпрос 5: Какви бяха щетите от нашествието на скакалците за Фараон и народа му?

Библията описва пораженията, причинени от тези насекоми – те бяха до такава степен тежки и пагубни, че **"по цялата Египетска земя не остана нищо зелено, било дърво или трева на полето"** (стих 15). Тяхното пристигане бележи

разорението на египетското земеделие и икономика. Пораженията от нашествието на скакалците бяха много по-унищожителни от пораженията, които би нанесъл обучен военен полк. Те бяха Божията свръхестествена армия, която поразяваше без да може да ѝ се окаже никаква съпротива от редовната войска на Фараона.

Изплашен и учуден, Фараонът извика бързо Мойсей и Аарон и изповяда греха си и глупостта си (**стих 16**). Спомняме си, че Фараонът започна с питането: **"Кой е Иеова"**. Но сега, преживял сблъсъка с Господ, той моли за прошка и проси от Мойсей да прости греховете му и да помоли Господ да махне тази напасть от него. Сега той започна да разпознава властта на Господ Богна евреите. В това има важен за нас урок. Бог може да подчини без да срещне съпротива, добре организирана и тренирана армия, независимо от нейния водач (**4 Царе 6:15-17; 2 Летописи 20:22-24; Деяния 16:25-27**). Ние също научаваме, че Божествените битки са воюване и побеждаване с принципи и техники, които са непонятни за човешките представи. Исус е Генерал в нашите битки и да се идентифицираме с Него, означава да се идентифицираме с победата.

Като гледаме Божието работене с Фараона, ние забелязваме, че колкото и упорити да са грешниците, когато преминат през огъня на Божия съд, те бързат да се подчинят и дори се опитват да приемат Божията воля. Независимо дали присъдата се изпълнява бързо или малко по малко във времето, грешниците трябва да внимават (**Еклесиаст 8:11,13**). В крайна сметка Фараонът показва разкаяние, изглеждаше каещ се и просеше милост. Мойсей помоли Господ и язвата се оттегли от **"силен западен вятър"**. Това пока, че Бог е милостив и че Той не желае някой да погине, но всички да дойдат на покаяние (**2 Петрово 3:9**). Много грешници се държат като Фараона; те изповядват греховете си, вземат решения и дават обети, изглеждат каещи се по време на наказанието, само за да се върнат отново към греховете си, когато то премине.

Въпрос 6: Опиши как обикновено се държат грешниците по време на Божествено наказание?

ОБЯВЯВАНЕТО И ОПАСНОСТТА ОТ СПУСКАНЕТО НА ТЪМНИНАТА (Изход 10:21-29; Псалми 91:6; Притчи 4:19; Матей 22:13; Йоил 2:2; Йоан 11:10; 12:35; 2 Петрово 2:4; Откровение 16:10)

Тъй като Фараонът остана закоравен, непреклонен и коравовратен след като нашествието на скакалците беше оттеглено, последваха още язви върху него и подчинените му. Този път това беше язвата на плътната тъмнина. Това беше най-ужасната язва. Тя беше тежка и безпрецедентна в историята на Египет. Тъмнината беше толкова плътна, че египтяните **"не се виждаха един друг, и за три дена никой не се помести от мястото си"** (Изход 10:23). Тъмнината беше такава, че за цели тридена не можеше да се види дори един слънчев лъч и египтяните трябваше да останат в тъмнината откън докато траеше язвата. Тази язва доказа на египтяните, че техният бог-слънце, Ра, беше безсилен пред Господа Бога на евреите, Всемогъщия Бог. Това ни учи, че човешкото своеволие и неподчинение на Божието Слово може да донесе бедствие, ужасни нещастия и далеко-простиращи и трудно-поправимисе последствия. Божието осъждение срещу греха е толкова тежко, че никой грешник няма да може да го избегне (**Откровение 6:15-17**).

Бог направи разлика междуизраилтяните и египтяните. Това потвърждава от Писанието: **"Затова няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти"** (Псалм 91:10). Това ни учи, че, когато някой приеме Божията светлина, Господ Исус Христос, в живота си, това го опазва и освобождава от всяко зло и предпазва от силите на тъмнината.

Тъмнината в Писанието се свързва с хаос, зло, лош късмет, бедствие, опасност, мъчение и дори смърт (**Йов 17:12; 21:17; 38:17; Матей 22:13**).

Въпрос 7: Установете връзката между язвата на тъмнината в Египет и духовната тъмнина.

Ние можем да сравним физическата тъмнина в Египет със духовната тъмнина, причинена от царството на тъмнината.

Както египтяните на можеха да видят нищо по време на тъмнината, така и хората са духовно слепи за Божия спасителен план чрез смъртта на Христос (**2 Коринтяни 4:3-4**).

Второ, египтяните не можеха да се движат изобщо поради тъмнината – те бяха пленени. Така и хората, които не са просветени от Божието Слово, са в плена на дявола.

Трето, както египтяните бяха нападнати от ужас и страх в резултат от тъмнината, така и хората без Христос живеят в ужас и страх от непознатото.

Четвърто, както египтяните не можеха да се избавят от тежкото наказание, докато то не приключи, така ще бъде и с хората, които ще останат в пълна тъмнина, без шанс да се измъкнат, при последната Божия присъда (**Амос 5:18-20; 2 Петрово 2:4; Юда 6; Откровение 16:10**).

Окончателно, тези язви остават като Божествено свидетелство, което доказва на света, че Бог е суверен и всеприсъстващ, и не знае граници в Неговото господство над другите богове и вселената, която е създал.

Както и да е, ако грешникът се обърне от греховете си, изповяда ги и ги изостави, Господ ще му прости (**Притчи 28:13; Исаия 55:6-7**). Но това е също и доказателство, че ако грешникът продължи в греховете си, или ако вярващият отпадне от вярата, тя или той ще изпитат Божието огнено негодувание и окончателно ще бъдат обречени завинаги (**Матей 22:13**). Помнете, упорството на Фараона го изведе от земното, за да се срещне с вечното Божие осъждане: **"тъй като е определено на хората веднъж да умрат, а след това наставка съд"** (**Евреи 9:27**). Къде ще прекараш вечността?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	5-6	Изход	9
Вторник	..	7	..	10-11
Сряда	..	8	..	12
Четвъртък	..	9	..	13
Петък	..	10	..	14-15
Събота	..	11	..	16
Неделя	..	12	..	17-18

Стих за запомняне: *"И влезе Исус в Ерусалим, в храма, и, като разгледа всичко, понеже вече се бе свечерило, отиде във Витания с дванадесетте"* Марк 11:11

Текст: Марк 11:1-11,15-19

Служението на Исус Христос, след Неговото преобращение на планината съгласно Марк, се характеризира с евангелизиране на недостигнатите, което го тласка от град на град през Галилея (**Марк 9:30**), Капернаум (**Марк 9:33**), крайбрежието на Юдея (**Марк 10:1**) и Ерихон (**Марк 10:46**). Неговото Божествено, три-аспектно служение на проповядване, поучаване и изцеление беше извършено със свръхестествена точност и небесно вдъхновение. Нашият урок днес стига до кулминационната точка на Неговото духовно пътешествие след изцелението на Вартиемей в края на **10 глава**. Започваме с:

"И когато се приближаваха към Ерусалим, до Витфагия и Витания при Елеонския хълм, изпраща двама от учениците Си" (Марк 11:1)

Въпрос 1: *Защо влизането на Исус в Йерусалим е наречено триумфално?*

Евангелизирането, което водеше Исус и Неговите последователи из страната, а сега и в Йерусалим, разкриваше Божието желание да изяви славата на Исус като Месия точно в Йерусалим. Макар че Той беше влизал в много градове, влизането в Йерусалим беше уникално забележително. То беше изпълнение на пророчество и на езика на теолозите се нарича: "Триумфалното влизане". Триумфално, защото Исус влезе възкачен на специално приготвено осле, което никой човек не беше още използвал. Това също известяваше Неговото кралско достойнство като Цар на Израел и Цар на всички хора. Това беше също Неговото последно влизане в Йерусалим преди Голгота. То беше съпроводено от небесно вдъхновено шествие, което постилаше палмови клони по пътя Му и викаше "Осанна!".

ПОСЛАНИЕТО НА ХРИСТОС КЪМ НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ
(Марк 11:1-3; Матей 21:1-5; Марк 16:15-18; Лука 9:1-5; 10:1-12)

Посланието на Исус Христос към Неговите последователи, с което Той ги подготви за великото събитие, беше ясно, кратко и недвусмислено: **"Идете в селото, което е на среща ви, и щом влезете в него, ще намерите вързано осле, което никой човек не е още възсядал; отвържете го и го докарайте. И ако някой ви рече: Защо правите това? Кажете: На Господа трябва; и веднага ще го прати тук"** (Марк 11:2-3)

Въпрос 2: *Опиши характеристиките на посланието, с което Христос изпрати последователите Си, когато приближиха Йерусалим. Как това е свързано с благата вест?*

Близкото изучаване на това послание е поучително. **Първо**: то беше ясна заповед. Те трябваше да отидат. Срещу заповедта **"идете!"** не трябва да се изправят никакви лични размишления или песимистични откази. Те не трябваше да се обръщат към човешките доводи, нито бяха длъжни да търсят по-вероятни алтернативи. **Второ**: посланието указваше посоката: Те трябваше да отидат **"в селото, което е на среща"** им. Те знаеха селото и посоката към него. **Трето**: беше определено и времето **"щом влезете в него"**. **Четвърто**: посланието беше детайлно: **"ще намерите вързано осле, което никой човек не е още възседнал"**. **Пето**: беше им дадена заповед: **"отвържете го и го докарайте"**. И **шесто**: заповедта беше Божествена: **"И ако някой ви рече: Защо правите това? Кажете: На Господа трябва; и веднага ще го прати тук"** (Марк 11:3).

Колко приложимо е това за Великото Поръчение към вярващите и за нуждата да изпълним това служение! Вярващите трябва да отидат, без повече оправдания, защото това е Божия заповед, към скривалищата на грешниците и да ги освободят от оковите на Сатана. Те трябва да ги **"отвържат"** и да ги **"докарат"** при Исус Христос като истински обърнати души. Ако Сатана отказва да ги пусне, те трябва да имат смелостта да му кажат, че Исус има нужда от техните души.

ПОСЛАНИЦИТЕ И ТЯХНОТО БЕЗРЕЗЕРВНО ПОКОРСТВО (Марк 11:4-7; Матей 21:6; Марк 16:20)

Последователите бяха готови и бързи да се покорят на заповедите, които им бяха дадени от Исус Христос. Те отидоха и намериха ослето по описанието. После отвързаха ослето, както по-рано Господ им беше заповядал. И в изпълнение на пророчеството, някой ги заговори. Колко поучително е това за вярващите от последното време! Ние сме посланици на благата вест. Ние трябва без отлагане да се покорим на призива да отидем и да развържем всички, които са пленници на греха, болестите и Сатана. Ние също трябва да сме готови да срещнем всяка съпротива, противодействие и преследване, стоейки единствено върху основата на това, което Исус ни е заповядал.

Въпрос За: Как отговориха последователите на поръчението, което им даде Исус?

Въпрос За: Какво предизвикателство поставя тяхното поведение пред днешните християни?

Последователите донесоха ослето при Исус Христос. Те изпълниха задачата с похвална решителност и акуратност. Те отидоха и по далече като покриха магаренцето с нещо, което беше скъпо за тях - собствените си дрехи. Вярващите би трябвало да са готови да извървят и **"втората миля"** заради Исус (**Матей 5:41**). Те би трябвало да са благодарни и да са готови да дадат най-доброто от себе си, за да бъде употребено от Месия. Исус яхна добре покритото осле и влезе триумфално в Йерусалим.

МЕСИЯ И ЦЕЛИЯТ СВЯТ (Марк 11:8-11; Матей 21:4-5; 9-11; 16:13-20)

"Речете на Сионовата дъщеря: Ето, твоят Цар иде при тебе, кротък и възседнал на осел и на осле, рожба на ослица" (Матей 21:5)

Исус е Месията, Спасителят и Царят на света; Той е Христос. Триумфалното влизане на Исус в Йерусалим беше, за да бъде Той потвърден като Месия, Цар и

Суверен. Като Месия Той беше потвърден от множеството верни последователи ходещи пред Него с безрезервно покорство към Онзи, Който дойде да ги освободи от оковите на греха и потисничеството на Сатана; въвеждането Му като Цар беше изявено в карлското и величествено украсяване на магаренцето и пътя. Той влезе с несравними и удивителни почести, великолепието и грандиозност. Той е Осанна, идващият Цар. Това потвърди Неговия суверенитет. Святият град се преклони пред Собственика на небето и земята. Исус влезе в Йерусалим, разгледа храма и прецени нещата. Това беше успешен, целодневен кралски оглед на Йерусалим, който по-късно го отведе до Витания, заедно с дванадесетте апостола.

Въпрос 4: Какво е значението на триумфалното влизане на Исус в Йерусалим?

СРЕБРОМЕНИТЕЛИТЕ И ОЧИСТВАНЕТО НА ХРАМА (Марк 11:15-17; Матей 21:12-13; 1 Коринтяни 3:16-17)

Както можеше да се очаква, първото място, което Исус посети, беше храма. Това, с което се сблъска там, надминаваше въображението Му. И **"почна да изпъжда ония, които продаваха, и ония, които купуваха в храма, и прекатури масите на среброменителите и столовете на ония, които продаваха гълъбите"** (стих 15).

Религиозният свят е загрижен винаги за земните печалби повече отколкото за небесните богатства. Тези хора с лицемерни сърца имаха чувството, че, продавайки в храма, улесняват хората в религиозните им жертвоприношения. Те се заблуждаваха. Себелюбието и мъдростта за правене на пари са глупост пред Бога (**1 Коринтяни 3:17-20**). Мнозина днес, подобно на тези хора, използват религиозното любопитство и глад на наивните, и превръщат Божия дом в зала за стокова база. Те се възползват от святото събрание, за да покажат стоките си. Други излагат лъжливи християнски книги, светски календари и алманаси в Божия храм, без да знаят, че Бог не е доволен от действията им. Има и други, които идват с бизнес-карти и договори за проучване на възможностите за бизнес в църквата и по време на лагерните събрания.

Исус беше движан от свято негодувание срещу този противен опит да се оскверни храма на най-великия бог (**1 Коринтяни 3:17**). Той ги изгони вън и преобърна масите им. Време е да спрем злия полъх на превръщането на Божия дом в арена за бизнес забавление. Това е Божествена задача за всеки християнин; да, това е задължение на всеки. Ние трябва да имаме очи на орел, силата на еднорога и смелостта на Исус Христос, за да очистим основно църквата на Бога. Да позволяваме осквернението на църквата да продължи необуздавано не е израз на смирение или освещение, а на лицемерие.

Той затвори вратата на храма за несвятите и противни бизнес дела и забрани съдовете на поквара да се движат в храма и около него. Той гръмогласно заяви срещу техните дела: **"И поучаваше, казвайки им: Не е ли писано, "Домът Ми ще се нарече молитвен дом за всичките народи"? а вие го направихте "разбойнически вертеп" "** (Марк 11:17)

Въпрос 5а: Разпознай кои в днешно време са "среброменителите" и "ония, които продаваха и купуваха в храма"

Въпрос 5б: Изложи техните действия и как могат да бъдат "изгонени"

ЗЛОНАМЕРНОСТТА НА КНИЖНИЦИТЕ И ГЛАВНИТЕ СВЕЩЕНИЦИ (Марк 11:18-19; Матей 21:15-16)

"И главните свещеници и книжниците чуха това; и търсеха начин как да Го погубят, защото се бояха от Него, понеже целият народ се чудеше на учението Му" (Марк 11:18)

Когато книжниците и главните свещеници видяха как Исус се отнася към хората, които замърсяваха храма с тяхната търговия, те бяха засегнати и търсеха как могат да Го погубят. Не е трудно да се открие причината за техните злонамерени действия.

Въпрос 6а: Какво зло замислиха книжниците и главните свещеници?

Въпрос 6а: Каква причина можем да изтъкнем за техните действия?

Първо: Те бяха измислили и въвели тези противни практики. Те не виждаха нищо лошо в това да се продава и купува в храма, за да се помогне тези, които идват да жертват. **Второ:** Те се облагодетелстваха от това, макар че биха могли да дадат свободен достъп на продавачите на гълъби и на друга стока. **Трето:** В тяхното лицемерие те презираха и осъждаха действията на Исус Христос. Те по-скоро предпочитаха посредствените псевдо-набожни дейности, които биха угодили само на старейшините на храма, а не на Бога на храма. **Четвърто:** Те имаха различно мнение за храма. За тях той по-скоро беше място за спазване на религиозните обичаи, отколкото дом на Небесния Баща или молитвен дом.

Тяхната злонамереност не успя, защото те се бояха от Исус. Той си излезе от града невредим. Само ако можеше винаги да полагаш усилие да угодиш на Бога, ти би бил непобедим. Твоят страх ще бъде върху твоите обвинители. Ще влизаш в присъствието на противниците си и ще си излизаш оттам невредим

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	20	Изход	30
Вторник	..	21	..	31-32
Сряда	..	22	..	33
Четвъртък	..	23	..	34
Петък	..	24	..	35
Събота	..	25	..	36
Неделя	..	26	..	37-38

Стих за запомняне: "Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне" Марк 11:24

Текст: Марк 11:12-14, 20-33

Учението за вярата е толкова важно за християнския живот, че нашият Господ Исус Христос отдели много време, за да поучава последователите Си по тази тема. Исус ги учеше чрез практически примери и наставления, както ще видим в нашето учение.

Въпрос 1: *Защо вярата е толкова важна за живота на вярващия?*

Без вяра е невъзможно да се угоди на Бога; камо ли да се получи нещо от Него (**Евреи 11:6; Яков 1:6-7**).

В нашия текст Исус показва на практика силата на вярата пред Своите последователи. После Той продължи със здраво и подробно поучение за това как да проявяваме вярата си. И, окончателно, Исус изясни на учениците Си идеята за дадената на вярващите сила и за великите възможности на вярата.

Ние виждаме също в нашия текст предизвикателното отношение на еврейските религиозни лидери към Исус, което се изразяваше във въпросите, които Му задаваха.

ПРОКЛЯТИЕТО ВЪРХУ БЕЗПЛОДНОТО СМОКИНОВО ДЪРВО (Марк 11:12-14; Матей 21:17-19; Лука 3:9; 13:6-9; Исаия 5:1-7)

Когато Исус се връщаше от Витания в Йерусалим през страстната седмица, Той беше гладен. Тогава Той видя смокиново дърво, което имаше листа, но нямаше никакви плодове, и го прокле. Макар че не беше още време за смокини, обикновено се намираха някои плодове, които узряват преди другите, както е описано от пророк Еремия:

"В едната кошница имаше много добри смокини, като рано узрелите смокини; а в другата кошница имаше много лоши смокини, които поради лошевината им не бяха за ядене" (Еремия 24:2).

Плодовитата смокиня формира малките плодчета преди или по време на появата на листата. Така че наличието на листа върху всяко смокиново дърво показва, че трябва да има и смокини.

Бог очаква вярващите да раждат плодове. На някои места в писанията вярващият е описан като дърво, посадено при много води, което дава плод на точното време (**Псалми 1:3; 52:8; Исаия 5:7; Йоан 15:1**). Има разнообразни видове плодове, които Бог очаква от вярващите: **(1)** плодове на покаяние (**Матей 3:8; Лука 3:8**); **(2)** плода на Духът (**Галатяни 5:22-23**); **(3)** плода на праведност (**Евреи 12:11; Яков 3:17**); **(4)** плодове от устни, благодарящи на Бога (**Евреи 13:15**); **(5)** плодове на служене в царството (**Колосяни 1:10**).

Въпрос 2: Каква е опасността от безплодието?

Безплодните вярващи са описани като тежест за земята и над тях е надвиснала опасност да бъдат отсечени (**Лука 13:6-9; Йоан 15:2**).

СИЛАТА НА ВЯРАТА И НА МОЛИТВАТА НА ВЯРВАЩИЯ (Марк 11:20-24; 9:23; Матей 21:19-22; Йоан 14:12-14; 16:23-30)

След като Исус прокле смокиновото дърво пред учениците Си, то не се измени мигновено. После, те продължиха към Йерусалим и се върнаха вечерта (**стих 19**). Но на следващата сутрин, когато минаха отново покрай него, те се учудиха, като видяха дървото изсъхнало от корен. **"И Петър си спомни и Му каза: Учителю, виж, смоковницата, която ти прокле, изсъхнала"** (**Марк 11:21**). Само след като дървото изсъхна видимо, Петър и другите последователи си спомниха думите на Христос. Но в действителност, дървото изсъхна в момента, когато Исус го прокле, макар и физически това да се прояви по-късно.

Въпрос 3: Изброй основните принципи на вярата, които са ни разкрити в нашия текст.

Исус отговори на Петровото учудване с поучение относно фундаменталните принципи на вярата.

(1) Имайте вяра в Бога: Това може също да се прочете като: "Имайте вярата на Бога" (т.е. Божият вид вяра). Божият вид вяра е онази, която **"повиква в действително съществуване онова, което не съществува"** (**Римляни 4:17**); Този вид вяра не извлича своята сила или увереност от осезаеми доказателства (от това, което виждаш, чуваш или усещаш). По-скоро, тя почива на словото изговорено от Господа (**Римляни 4:17-21**).

(2) Като става дума за вяра – няма възрастови, полови или социални ограничения. Всеки вярващ може и трябва да демонстрира вяра в Бога, за да получи всичко, от което се нуждае. "Всеки" в писанието означава "всеки, който избере". Всеки вярващ има мярка вяра, но повечето не я активират или я лишават от дела.

(3) Истинската вяра се изявява чрез нашето говорене. Когато демонстрираме истинска вяра, ние ще говорим по начин, който ще е в съгласие с онова, което вярваме в сърцето си. Например, когато някой получава спасение, трябва да вярва, че има Бог и да изповяда Исус като Господ. **"Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява"** (**Римляни 10:10**). Нашата изповед трябва да бъде позитивна, а негативното говорене трябва да бъде избегнато, за да не се провалим. В **Числа 14:28** Бог казва на израилевото множество: **"Кажете ми: Заклевам се в живота Си, казва Господ, навярно ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми"**.

(4) Ние трябва да бъдем конкретни когато практикуваме вяра в Бога. Трябва да кажем на "тази планина" – точно определена планина – ако искаме "планините" на болест, бедност, безплодие, неуспех, поражение и пречки по пътя ни да се махнат от нашия живот, ние трябва да говорим конкретно срещу тях в молитва.

(5) Ние не трябва да се съмняваме в сърцата си когато проявяваме вяра. Съмненията поникват когато ние забравяме Божието Слово и се фокусираме върху нещата, които виждаме, чуваме или усещаме. Но ние научихме от Авраам (**Римляни 4:18-21**) как да изкореним съмненията от нашето сърце като вярваме в Бога за конкретни благословения.

(6) Ние трябва устойчиво да вярваме, че това, което казваме ще се случи. В случая със смокиновото дърво резултатът се прояви чак след 24 часа. Но Исус знаеше, че Неговите думи са дали резултат още в момента на изговарянето им. Ние също трябва да вярваме, че Бог ще потвърди това, което говорим, докато сме в съгласие с Неговото Слово и Неговия план.

(7) Ние трябва да проявим нашата вяра в Бога чрез молитва. Ако не се молим, всички наши т. нар. опитности във вярата ще са без стойност и ще са само предположения и мечти.

(8) Когато ние се молим, трябва да вярваме, че получаваме. С други думи, ние трябва да считаме, че Бог е направил онова, което сме поискали, дори преди да го видим наяве. Това е като да чакаме стока, която сме заявили и заявката е вече изпълнена, но стоката още не е пристигнала до нас.

(9) На молитвите ни ще бъде отговорено само при изпълнението на някои условия. Докато се молим в сърцата ни не трябва да се намира никакъв грях на непростителност или злоба.

Обаче ние трябва да различаваме подвизите на вярата, които Христос обеща за истинските вярващи, от възползването от вярата, което е характерна черта на фалшивите пророци, търсеци комерсиализирането на християнската вяра в модерните времена.

ОСПОРЕНАТА ВЛАСТ НА ИСУС **(Марк 11:27-33; Матей 21:23; Лука 20:1-2; Матей 13:54-57;** **Марк 6:1-4; Лука 4:16-24)**

Когато Исус пристигна в Йерусалим, Той се разхождаше в храма. Тогава главните свещеници, книжниците и старейшините Го заговориха, оспорвайки източника на неговата власт.

Въпрос 4: Какво мотивира еврейските лидери да оспорят властта на Исус и каква беше тяхната главна цел?

Предишния ден Исус очисти храма като изпъди търговците вън. Но еврейските религиозни водачи не бяха доволни от действията на Исус, защото те самите имаха дял от търговията в храма, която Исус спря. Затова, в съзвучие с техния план да нападнат и погубят Исус, те повдигнаха въпроса за авторитета на равините, с надежда да поставят под съмнение Неговия авторитет и да Го изобличат като самозванец.

Някои хора днес, като религиозните водачи, хранят злоба и се бунтуват против водачите в църквата, когато чувстват, че източникът им на безскрупулна печалба е застрашен. Когато и да се вземе някое решение, което им пречи да се възползват от другите, те започват да повдигат ненужни въпроси и да планират тайни стратегии, с които да "отвърнат на удара" на хората от църковното ръководство. Това е старовременния трик на дявола и истинското Божие дете не бива да участва в такова зло. Павел пострада от такова противопоставяне след като изгони нечистия предсказателен дух от слугинята във Филипи. Ядосаните господари на момичето, виждайки, че източникът на тяхната печалба "пресъхна", се обърнаха срещу Павел и побудиха простолудието срещу него **(Деяния 16:16-24)**.

В отговор на религиозните водачи Исус също им зададе въпрос: **"Иоановото кръщение от небето ли беше, или от човеците? Отговорете Ми"** (Марк 11:30). С други думи, Исус определи източника на Неговата сила като Божествен, същия като на Йоан Кръстител. Докато равините получаваха своята власт от човеците, властта на Исус беше Божествена и пророческа по своята същност.

Евреите никога не поставяха под съмнение, нито подронваха авторитета на техните пророци. Когато Йоан дойде, те го приеха като пророк и никой не оспорваше източника на неговата власт да кръщава и да подготвя сърцата на хората за идването на Христос. Въпреки многото неоспорими доказателства, че Исус е истинският Месия, Пророк изпратен от Бога, равините оспорваха Неговият авторитет.

В опит да отговорят на Исусовият въпрос, религиозните водачи се изправиха пред труден избор. По какъвто и да е начин да отговореха, щяха сами да осъдят себе си със собствения си отговор, и понеже не желаеха да се покаят от двуличието и лицемерието си, те излъгаха: **"Не знаем"**. Тогава Исус им каза: **"Нито Аз ви казвам с каква власт правя това" (стих 33)**

Въпрос 5: Защо е необходимо на вярващите да използват мъдрост като си имат работа с противници на вярата?

Ние виждаме мъдростта, която проявява Исус сред Неговити противници; и ние се нуждаем от същата мъдрост, когато си имаме работа с днешните противници на вярата. Няма съмнение, че авторитета на Исус е от Бог и онези, които оспорват това или отхвърлят Христовата власт трябва да се покаят и да се покорят пред Него като Господ и Спасител. От друга страна, вярващите могат да бъдат спокойни, че Капитана на тяхното спасение не е самозванец или себе-центриран фанатик, но Той е наистина Един, Който Бог Отец е подпечатал.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	27	Изход	39
Вторник	..	28	..	40
Сряда	Римляни	1	Левити	1-2
Четвъртък	..	2	..	3-4
Петък	..	3-4	..	5-6
Събота	..	5-6	..	7
Неделя	..	7	..	8

Стих за запомняне: "Понеже е писано: "Ще унищожа мъдростта на мъдрите, И разума на разумните ще отхвърля"" 1 Коринтяни 1:19

Текст: Марк 12:13-44

Нашият неуморим Спасител беше зает с поучаване на хората както обикновено. В предишните стихове Исус им каза притча, която изобразяваше поведението на религиозните, които бяха въввлечени в отвратителни и жестоки престъпления, а използваха религиозните церемонии, за да ги покриват. Той им даде да разберат, че тяхното противопоставяне няма да попречи на Неговото възвеличаване. Главните свещеници и фарисеите бяха вбесени от Неговите поучения, които сочеха към тях. Затова те гледаха да Го впримчат в говоренето Му.

**ЗЛИЯТ СЪЮЗ ПРОТИВ ХРИСТА
(Марк 12:13-17; Матей 22:15-32; Лука 20:20-38)**

Фарисеите и иродиадите сключиха дяволско съглашение, за да се борят с общия си враг – нашия Господ Исус Христос. И двете групи бяха юдеи, но те имаха сериозни политически различия. Фарисеите бяха твърди противници на римското колониално управление над Израел. Както го е написал един християнски автор: "Фарисеите педантично подкрепяха освобождението на юдеите". От друга страна, иродиадите бяха предани поддържници на Иродовата династия. Ирод беше управник на Галилея по това време. Може да се каже, че иродиадите твърдо подкрепяха римското управление. Двете групи бяха диаметрално противоположни една на друга в своите интереси и политически наклонности. Но те се обединиха, за да изпълнят злия си заговор против Христа.

Въпрос 1: С какъв мотив фарисеите и иродиадите задаваха въпроси на Исус Христос?

Те измисляха и задаваха въпроси на Христа, за да Го впримчат в говоренето Му и да Го изправят срещу римското управление. Те също възнамеряваха чрез своите въпроси да противопоставят Исус на бирниците и да Го направят омразен в очите им. Истинското им желание беше да уловят нещо в думите Му, за да Го обвинят.

Те използваха ласкателства, за да прикрият дяволските си намерения: **"И те, като дойдоха казаха Му: Учителю, знаем, че си искрен и не Те е грижа от никого" (стих 14)**. Ако грешниците могат да се обединят, за да извършат зло, колко повече Божиите хора в църквата трябва да се обединяват, за да осъществят мисията на църквата.

Фарисеите и иродиадите признаваха, че Исус беше искрен, че никога не търсеше слава от човеци, че беше безстрашен и почтен в проповядването и поучаването на Божието Слово. Какъв пример за подражание е това за всеки служител на евангелието! Виждат ли хората истина и почтеност в нашето проповядване на евангелието? Дали това, което проповядваме се вижда ясно на практика в живота ни?

Въпросът, който зададоха фарисеите и иродиадите беше: **"Право ли е да даваме данък на Кесаря, или не?" (стих 14)**. Исус знаеше тяхното лицемерие, затова избегна клопката на въпроса им. Въпросът по-скоро беше дали да се плаща данък на чуждестранни господари или да се възстане против тях. Това умело прикрито лицемерие не можеше да подведе Христа да се идентифицира с бунтуващите се срещу установената власт. Небесната мъдрост Му даде възможност да избегне атаките и на двете групи. Той им обърна внимание на факта, че пенито (гръцкия динар), което беше в обръщение тогава, беше римска монета и носеше

образа на Кесаря. Така че на Кесаря трябваше да му се дава това, което му принадлежи, както и Божието – на Бога.

Въпрос 2: Какво трябва да е поведението на вярващите като отговорни граждани? Изброй някои от нашите конкретни задължения като граждани.

Кесарят представляваше гражданската власт по онова време. По тази причина с отговора Си Христос загатна, че: **(1)** Ние трябва да си плащаме всички определени редовни такси, данъци и задължения към правителството. **(2)** Ние трябва да сме верни към гражданските власти и всички закони, които не влизат в конфликт с нашата вяра. **(3)** Нашият патриотизъм трябва да бъде в границите на библейската истина. **(4)** Нашето преклонение не трябва да е отправено към Кесаря, а към Бога. **(5)** Това, което принадлежи на Бога, като десетъците и приносите, трябва да бъде давано само на Бога (**Малахия 3:8-10**). **(6)** Нашата върховна любов трябва да е само към Бога (**Второзаконие 6:5**). **(7)** Ние трябва да отдаваме почит и преклонение на Неговото име с всичко, което правим (**Изход 20:7**).

Въпрос 3: Какви са задълженията на вярващия спрямо Бога?

Ние трябва да се стремим да бъдем неукорни пред гражданските власти също толкова, колкото и да сме внимателни да отдаваме на Бог дължимата на името Му слава.

ПОГРЕШНОТО РАЗБИРАНЕ НА САДУКЕИТЕ ОТНОСНО ВЪЗКРЕСЕНИЕТО (Марк 12:18-27; Матей 22:23-33; Второзаконие 25:5-9; Йоан 5:25,28-29; 11:25-26; 1 Солунци 4:13-17; Откровение 20:4-6)

Садукееите бяха секта, които се бяха нарекли по името на "Садок"-техния учител. Той ги учеше, че те не трябва да служат на Бога заради награди. И заради това погрешно поучение те си бяха изградили фалшива представа, че няма възкресение, нито награди, нито наказание след смъртта. Те отричаха безнравствеността на душата, както и съществуването на ангели и духове (**Деяния 23:8**). Те вярваха само в първите пет книги на Мойсей (Петокнижието). Това говори, че те вярваха само на това, което можеха да проумеят или което беше осезаеми за техните сетива.

От само себе си е ясно, че тяхното учение обслужва човешката похот сега, както и тогава, която не желае да бъде смуцавана с никакви мисли за идещия свят. Те бяха доволни да си живеят безгрижно, да удовлетворяват своите плътски апетити и да си мислят за аниhilация (т.е. изчезване, несъществуване на живот (рай или ад) след смъртта). Те също дойдоха при Исус с фалшива надежда да оборят Него и Неговите слушатели, които бяха дошли да чуят поучението Му върху възкресението. Те претендираха, ченяма възкресение и представиха един въображаем случай, при който една жена се е омъжвала за седем братя последователно. Те бяха невежи относно темата, по която бяха дошли да спорят. Те първо трябваше поне да бъдат сигурни, че ще има женене и омъжване в следващия живот. Исус им говори за възкресението от Петокнижието, което те признаваха. **"Защото когато възкръснат от мъртвите, нито се женят нито се омъжват, но са като ангели на небесата. А за мъртвите, че биват възкресени, не сте ли чели в книгата на Моисея, на мястото, при къпината, как Бог му говори, казвайки: "Аз съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов"?"** (Марк 12:25-26).

Въпрос 4: Какво научаваме от отговора на Христос към садукееите ?

Христос им даде откровение, че Той не е Бог на мъртвите, а на живите. И онези, които се удостоят да участват във възкресението на праведните, няма повече: **(1)** да умрат, **(2)** нито да се женят или омъжват. Но ще бъдат като ангелите, от които бяха

създадени безчислени множества, и те нямат нужда да се женат, за да произведат потомство, акто в земния живот (**Лука 20:34-38**). Това изяснява, че възкресението на светиите не е общото възкресение или възкресението за осъждане (**Даниил 12:2; Откровение 20:4-6**). Исус подчерта, че Бог няма да счете грешниците за Свои (стих 27). Защото **"Който върши грях, от дявола е..."**, **"Нечестивите ще се върнат в преизподнята, всичките народи, които забравят Бога..."** (**1 Йоан 3:8; Псалми 9:17**). Онези, които отхвърлят Божия съд и остават в греха през целия си живот, заради техния отказ да се покаят искрено и да изоставят грехове си, не могат да претендират, че Богът на Авраам, Исаак и Яков е техният Бог. Грешниците, живи или мъртви, са духовно отделени от Бога поради техния грях (**Исаия 59:2; Езекиил 18:4,20; Римляни 6:23**).

Садукееите затова се заблуждаваха, защото не разбираха писанията. Исус им откри, че Бог беше и Си остава Бог на живия Авраам, живия, Исаак и живия Яков, чиито души са живи заедно с Него в Небето, чакащи за телесното възкресение.

Вечната съдба на всички грешници е адския огън, освен ако не се покаят в този земен живот. Нищо не може да промени съдбата на мъртвия грешник. Красивите надгробни речи и обнадеждаващите некролози не могат да подмамят Бога. Грешникът си е грешник и светията си е светия! Както бащите им се различават, така се различават и съдбите им. Едните принадлежат на Сатана, а другите принадлежат на Бога. Едните принадлежат на огненото езеро, а другите – на небето. Ти на кого принадлежиш? И кой е твоят баща? (**Йоан 8:44**).

ВЕЛИКИТЕ ЗАПОВЕДИ, КОИТО ИЗПЪЛНЯВАТ БОЖИЯ ЗАКОН **(Марк 12:28-34; Второзаконие 6:5; Левит 19:18; Матей 22:37-40)**

Господ тук отговаря на запитването на книжниците за първата и най-важна заповед. Той им обърна внимание на **Второзаконие 6:4-5**: **"Слушай, Израилю; Иеова нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила"**.

Въпрос 5: Кой са двете най-големи заповеди и как ние можем да ги приложим в живота си в диспенсацията на Новия Завет?

Втората заповед е любов към нашите ближни (**Левит 19:18**). Това обяснява факта, че нашата любов и преданост към Бога трябва да бъдат свършени. Това изисква пълно посвещение и покорство. **Цялото ни сърце** (вътрешното ни естество), **целият ни ум** (волята, интелекта и съвестта ни), **цялата ни душа** (чувствата, емоциите, увлеченията и желанията ни) и **цялата ни сила** (физическите ни способности) трябва да бъдат отдадени на любовта ни към Бога. Това е необходимо за цялостното осветление и свършенство на нашето тяло и дух. Тук виждаме огромен контраст с религиозното отдаване на вниманието на съблюдаването на норми, извършването на ритуали и всякакви външни форми на поклонение. Христос също изясни, че ние трябва да обичаме нашите ближни, без значение колко добри или зли са те. Това са двете най-големи заповеди, които събират в себе си всички Божии закони.

Ису беше зарадван от благоразумния отговор, който даде този книжник. Той му каза: **"Не си далеч от Божието царство"** (**стих 34**). За тези, които използват по добър начин светлината на благовестието, има повече надежда, отколкото за онези, които се отнасят нехайно към нея. Ние няма да паднем, ако позволим на светлината на евангелието да ни води към царството. Много хора в домочадието на вярата се скитат в периферията на Божието царство и никога не се стремят да влязат вътре. Те може и да знаят Писаниято, но те нямат победа над греха, Сатана и обстоятелствата в живота. Какво е твоето положение?

СИН НА ЧОВЕК, ГОСПОД НА ВСИЧКИ

(Марк 12:35-37; Псалми 110:1; Лука 20:41-44; Евреи 1:3; Ефесяни 1:20)

Господ подчерта недостатъка в поученията на книжниците и фарисеите. До този момент те бяха поучавали хората, че Христос е **"син на Давид"**, но не бяха им обяснили, че Той е Господ на Давид.

Въпрос 6а: *Обяснете как Христос е син на Давид също както е негов Господ.*

Въпрос 6б: *Как се прилага господството на Христос към тебе?*

Господ искаше те да разберат, че идването Му в света като **"син на човек"** по линията на Давид Го прави "син на Давид", но Неговата мисия в света като Син на Бога и Месия Го прави Господ на Давид. Той е Спасител и Господ на цялото човечество, включително и на Давид. Той им разясни, че ако имат някакво възмущение срещу Неговото Господство **"Тогава как Давид чрез Духа Го нарича Господ"** (Матей 22:43). Онези, които заемаха мястото на Мойсей в поучаването на хората, не успяха да им обяснят, че Месия, Когото те очакват, беше Божий Син, много по-велик от всеки пророк или земен управител.

Обикновено хората с удоволствие Го слушаха. Те бяха развълнувани и просветлени от начина, по който Той тълкуваше Писанията. Важно за всеки учител на Словото е не само да поучава, но и да защитава, това, което поучава. Слушателите на Словото трябва не само да приветстват доброто проповядване, но трябва да прилагат на практика Словото в техния живот, за да извлекат полза от него и да се удостоят да влязат в небето (Яков 1:22).

ХРИСТОВИТЕ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ СРЕЩУ РЕЛИГИОЗНИЯ ФАЛШ

(Марк 12:38-40; Матей 23:1,2,5-8)

Исус предупреди хората да внимават с влиянието, което книжниците оказват върху живота им. Те не трябваше да позволяват безбожния и лош пример, който даваха книжниците, да ги заблуди. Той очерта белезите на тези фалшиво-религиозни хора: **(1)** желаят да се обличат в дълги и фини религиозни дрехи; **(2)** копнеят да бъдат поздравявани и почитани публично; **(3)** обичат първите места в църквата и в обществените събрания; **(4)** облагодетелстват се от вдовиците; **(5)** принасят дълги молитви за показ; **(6)** обичат похвалата и благодарността на хората.

Мотивите им и гордостта им, които довеждаха до тези характерни за тях черти, ги правеха лош пример за хората. Те покриваха неправдата чрез външни изяви на набожност. Те бяха религиозни лицемери, осъдени на ужасно разорение и погибел.

И публичният ни, и личният ни живот като вярващи, трябва да потвърждава това, което вярваме и поучаваме. Нашата изповед на вяра трябва да бъде допълнена или подплатена чрез съответен на нея стил на живот. Нашите мотиви трябва да бъдат чисти пред лицето на Бога. Всичко по-малко от това е самоизмама.

ПОУКАТА ОТ ДВЕТЕ ЛЕПТИ НА ВДОВИЦАТА

(Марк 12:41-44; 2 Коринтяни 9:6; 8:1-4)

Тук ни е даден пасаж, в който се описва поклонението в храма по времето на Исус. По-рано Бог беше заповядал **"никой да не се яви пред Мене с празни ръце"** (Изход 23:156). Исус наблюдаваше как хората пускаха пари в съкровищницата. Казва се, че е имало 13 съкровищници в храма, наричани още "corban" или "corbanah" (курбан). Две от тях бяха за половиният сикъл, която всеки еврейин плащаше по закона (Изход 30:12-13). Останалите 11 съкровищници бяха за различни дарения като: **(1)** цената на два диви или питомни гълъба; **(2)** цената за всеизгарянето на птици; **(3)** пари за покупката на дърво за олтара; **(4)** пари за покупката на тамян; **(5)** злато за умилостивилището; **(6)** остатъка от парите за

жертвата за грях; **(7)** остатъка от парите за жертвата за закононарушение; **(8)** остатъка от парите за жертвата на птици; **(9)** остатъка от парите за жертвата на назарейство; **(10)** остатъка от парите за жертвата за закононарушение на прокажените; **(11)** за онези, които жертват от стадата.

Когато евреите идваха да жертват, те можеха да дадат пари, а свещеникът да им снабди това, което те искаха да жертват. Остатъкът от парите се пуксаха в съответната съкровищница. В нашият случай хората пускаха своите жертви в някоя от тези съкровищници. Измежду хората, които дойдоха, дойде и една бедна вдовица, която пусна две лепти. Лептата е малка бронзова или медна монета, която беше в употреба по времето на Исус. Две такива монети бяха цялото имане на тази бедна вдовица и тя с готовност ги даде и двете. Тя даде цялата си прехрана и не остави нищо за себе си. Само нейната бедност я спря да не даде повече. Исус забеляза това и я похвали пред учениците Си. Бедната вдовица даде много повече от другите, защото: **(а)** тя даде **"всичко"**, което имаше, а другите даваха от излишъка си; **(б)** тя даде с простота и щедрост с желание да угоди на Бога; **(в)** тя прояви повече вяра като даде всичко, което имаше; **(г)** тя даде с готовност, без да мисли за нейните собствени нужди.

Въпрос 7: как Бог преценява нашето даване и кои са характеристиките на приемливото даване?

Има много важни за нас уроци в поведението на тази вдовица, а именно: **(1)** Бедните не са освободени от задължението да дават на Бога. Тия, които се въздържат от даване, по причина на ниските си доходи, осуетяват Божията свръхестествена грижа в живота си. **(2)** Богатите не трябва да дават малко, заради скъперничество или любов към лукса и удоволствията. **(3)** Бедността не пречи на благочестието, както тази вдовица показва много благочестие, въпреки бедността си. **(4)** Бог гледа на сърцето, готовността и обичта ни, когато ние даваме нашите десетъци и дарение на Него. **(5)** Христос вижда всички мотиви зад нашето даване; Той знае кога има егоизъм, личен интерес, амбиция или лицемерие зад нашето даване и кога нашето даване произтича от любов, милосърдие и ревност за Божията слава и пламенно желание да Му бъдем угодни. **(6)** Бог вижда обстоятелствата около нашето даване и преценява покорството и любовта, с която даваме милостиня, а не нейният размер. **(7)** Той наблюдава всичко и всички. Известно Му е всичко, което правим, било на тайно или на яве. **(8)** Неговите очи са както върху охолството на богатите, така също и върху безнадеждното положение на вдовиците и сирачетата. **(9)** Ние по-скоро трябва да Му се доверяваме, отколкото да бъдем обезпокоени за нашият живот и прехрана. Онези, които поставят вярата и упованието си в Бог няма нужда да се измъчват от тревожна загриженост за техният живот. Действието на тази вдовица своевременно порицава нашата липса на вяра в момента, когато трябва да даваме!

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	8	Левит	9-10
Вторник	..	9	..	11-12
Сряда	..	10-11	..	13
Четвъртък	..	12-13	..	14
Петък	..	14-15	..	15
Събота	..	16	..	16
Неделя	1 Коринтяни	1-2	..	17-18

Стих за запомняне: "Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи, и ви постигне оня ден внезапно като примка" (Лука 21:34)

Текст: Марк 13:1-37

Земната мисия на Исус се характеризираше с пламенен призив към всички хора да се обърнат към Бога, независимо от тяхните религиозни, политически или социални предпочитания. Като се приближаваше към края на Своето земно служение, Той посети Йерусалим, където очисти храма. По времето на Неговото посещение, Той изгони среброменителите, предизвика религиозните величия, изобличи лицемерието на книжниците, фарисеите и садукееите и подчерта необходимостта от истинско поклонение като препоръча героичната постъпка на бедната вдовица (**Марк 11:15-18; 12:18-44**). Той също отдели време да предаде на Своите последователи велики духовни уроци и да им обясни много важните въпроси, касаещи царството. В тази глава, по време на беседа на Елеонския хълм, Господ намери време да отговори на въпросите на Своите ученици и да им обясни ясно събитията, които предшестваха Неговото второ идване, като част от това, което теолозите наричат "есхатология" – събитията от последните дни.

Въпрос 1: Изброй някои от нещата, които Исус направи при посещението на храма в Йерусалим.

ОПИСАНИЕ И ПРЕДРИЧАНЕ НА РАЗРУШЕНИЕТО НА ХРАМА (Марк 13:1-2; Даниел 9:26; Матей 23:37-39; 24:1-2; Лука 19:41-44; 21:5-6)

Исус напусна храма без да обърне никакво внимание на величествената сграда. Един от Неговите последователи, който се възхищаваше на украсата и величието на зданието, украсено със скъпоценни камъни и дарове (**Марк 13:1; Лука 21:5**), Му обърна внимание на това. Краткото описание на храма е достатъчно за нашето въображение. Храмът беше величествено здание, съставено от множество постройки. 83 години са били необходими, за да се завърши напълно. Той е започнат през 19г. пр.н.е. от Ирод Велики и е завършен през 64г. от н.е., т.е. много след неговата смърт. Само част от зданието е било готово по времето на Исус.

Теолозите са проучили, че храмът е бил дълъг 446м от север до юг и 296 м от изток до запад. Светилището е било високо над 4,50м и някои от камъните в неговите стени са били с дължина над 1,2м. Това е бил най-впечатляващия еврейски храм, защото цар Ирод, едомец от Идумея, възнамерявал да укроти своите еврейски поданици и така направил "огромен, богато украсен, боядисан в кремаво Храм от камъни и злато". Неговата декорация била разточителна и Ирод я направил част от укрепването на Йерусалим. Това било достатъчно, за да превърне града в туристически център.

Но Исус погледна отвъд тогавашното състояние на храма и им каза: "**Няма да остане тук камък на камък, който да не се срине**" (**Марк 13:2**). Докато последователите Му бяха погълнати от красотата и великолепието на храма, Христос

предсказа неговото приближаващо разрушение. И в 70г. от н.е., само шест години след като храмът бил завършен, историкът Йосефус пише, че генерал Тит, римски генерал, нахлува в Йерусалим и напълно разрушава храмовия комплекс, като избива 1 000 000 евреи, което за тогавашното време е било най-жестокия геноцид в световен мащаб.

Въпрос 2: какво трябва да бъде отношението на вярващите към преходните неща в този свят? Как трябва да гледаме на вечните неща?

Това ни учи, че ние трябва да гледаме на земните неща в този свят с удовлетвореност, знаейки, че те не след дълго ще изчезнат. Без съмнение, Исус плака за храма, знаейки какво ще му се случи в близко бъдеще. Как се нуждаем да имаме "редки пръсти" относно земните неща, докато даваме по-висока стойност на вечните неща. Друг урок, който научаваме, е да вярваме в пророчествата на Библията, които ще се изпълнят точно както това.

ХРИСТОС ОТГОВАРЯ НА ВЪПРОСИТЕ НА СВОИТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ (Марк 13:3-13; Матей 24:3-14; Лука 21:7-19; 1 Тимотей 4:1-4; 2 Тимотей 3:1-4)

Обезпокоени от пророческото изказване на Христос относно разрушението на храма в Йерусалим, последователите бяха принудени да поискат от Господ: **"Кажни, кога ще бъде това? и какъв ще бъде знакът, когато всичко това предстои да се изпълни?"** (Марк 13:4). Навлизането в тези въпроси по същество касаеше Второто Идване на Христос. Тези въпроси предоставяха възможност на Господ да разбули, не само заради Своите последователи, но също и заради всички вярващи, знаците, по които да бъдат разпознати последните дни.

Тук ние научаваме няколко урока. **Първо:** има близко общение между Христос и Неговите последователи (**Матей 13:10; 17:9; Марк 3:14**). Където съществува такава близост между водача и стадото, между мъжът и жената, и между родителите и децата, ще има изясняване на съмненията, любов на дело, разпознаване на личните проблеми, които могат да доведат до тайни грехове измежду вярващите и т.н... Това също ще направи трудно отстъпването от вярата. Както и да е, не трябва да се позволява такава близост да се изроди в нездраво общуване. **Второ:** докато Христос приближаваше края на Своята земна мисия, с отговорите, които даде на последователите Си, Той хвърли светлина върху Старозаветните пророци (**Даниил 9:24-27; Исаия 9:6-7; 13:6-11**). **Трето:** това постави основа за поучаването на есхатологията във всяка Новозаветна църква.

Въпрос 3: Спомени някои от отговорите, които Господ даде на Своите последователи относно Неговото второ идване, както е изложено в нашия текст.

Господ посочи в детайли белезите, които ще известят Неговото второ идване, както и онези, които ще възвестят края на света. Отговорите Му осветяват следните области: **(1)** измамата на фалшивите пророци и фалшивите "Христос" (**стихове 5-6,21-23**); **(2)** разногласия между племената, изразяващи се в слухове за войни, обществени и религиозни конфликти, национални и интернационални войни (**стихове 7-8а**); **(3)** опустошение чрез глад, мор, земетресения и страдания (**стих 8б**). В нашето общество днес някои пандемии като СПИН, Острите Респираторни Заболявания и много други ужасни болести са свидетелство за това; **(4)** Мъчение,

преследване и погубване на истинските вярващи от религиозните водачи, царете и управителите (**стихове 9,11-13**); **(5)** Прогласяване на евангелието по целия свят "на всичките народи" (**стих 10**); **(6)** отстъпване от вярата в Христа (**Матей 24:12**). Поради умножението на греховете в света, преследването на Христовите последователи и измамата на фалшивите пророци чрез фалшиви знамения и чудеса, любовта на много вярващи ще охладнее.

Както и да е, Господ предупреди, че само ония, които устоят до края ще бъдат спасени (стих 13). Писанията са пределно ясни относно окончателното спасение на вярващите. Не заповането на християнския ни живот е от значение, а устояването ни до край. Добре е да бъдеш спасен, но това не е достатъчно. Вярващият трябва да стои спасен и да остане неопетнен от света докато срещне своя Господ на бреговете на вечността. Това е единствената гаранция за неговото окончателно спасение. Затова, учението за вечната сигурност – веднъж спасен, завинаги спасен, дори и да се е върнал отново в греха – погрешно и измамно. Вярващите трябва да бдят! Исус наблегна, че устояването докрай е неизбежната предпоставка за спасение. В друг пасаж от Писанието Той подчерта: **"Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици"** (Йоан 8:31).

Въпрос 4: Каква е разликата между Грабването и Второто Идване на Христос?

Необходимо е да направим разлика между двете фази на завръщането на Христос. Първата фаза обикновено се споменава като **Грабването**. С тази дума ние обозначаваме вземането на всички вярващи в Христа, и мъртвите, и живите, да посрещнат Господа във въздуха (**1 Солунци 4:16-17**). При Грабването Христос идва за светиите, очистените с кръвта, солидно-спасени души. А при **Второто идване на Христос** (или втората фаза от Неговото завръщане) Христос идва с грабнатите светиини на земята да изпълни съда върху нечестивите и Антихриста и да установи Неговото хилядолетно Царство (**Захария 14:1-5; Юда 15; Откровение 19:11-21**). При Грабването Христос не се появява видимо за хората по земята. Той идва във въздуха да възкреси починалите и да грабне живите светиини, за да Го посрещнат във въздуха. Грабването ще стане в миг на око (**1 Коринтяни 15:23; 51-58**). Библията сравнява това време с времето на Ной, което се характеризираше с угощения, сватбени церемонии и т.н. (Матей 24:37-38). Преди Грабването няма да се изпълнят никакви други характерни видими белези, освен ония, на които сме свидетели и днес. Ако вярващите от Новозаветното време очакваха Грабването, колко повече ние трябва да сме готови и бдящи, за да не го пропуснем! Това е събитието, което Църквата чака сега!

ПЕРИОДЪТ НА ГОЛЯМАТА СКРЪБ **(Марк 13:14-23; Псалми 2:5; Исаия 2:19; 24:16-21; Матей 24:15; 1 Солунци 5:3; Откровение 6:15-17; 13:1-18)**

Писанията са кристално ясни, че Голямата Скръб ще бъде най-страшното събитие в човешката история. От библейското откровение знаем, че ще има голяма криза, най-силната в цялата история на човечеството. В нашият пасаж четем:

"защото през ония дни ще има скръб небивала до сега от началото на създанието, което Бог е създал, нито ще има такава" (Марк 13:19).

Това означава, че всички световни войни, междуплеменни войни, граждански войни и всякакви видове войни видени от човечеството, заедно с всякакви катастрофални явления от създаването на човешкия род, ще бледнеят в сравнение с периода на Голямата Скръб. Ще бъде време на небивали страдания, бедствия и унищожение. Въпреки, че това ще бъде време на скръб по целия свят, фокусът на бедствието ще бъде върху Йерусалим и Палестина. Пророк Еремия го описва като **"време на утеснението на Якова"** (Еремия 30:7).

Въпрос 5а: Какви са събитията, които характеризират периода на Голямата Скръб?

Въпрос 5б: Ще вземат ли вярващите участие в Голямата Скръб?

Източниците на Голямата Скръб са ясно изложени в Писанието. От една страна този период ще потвърди кулминационната точка на натрупания през историята на човечеството катастрофален съд на Бога над този свят (**Софоний 1:14-15, 18; Откровение 6:15-17**). От друга страна това ще бъде време когато Сатана и Антихрист ще отприщи бедствия и злини над земните жители (**Даниил 9:26; 2 Солунци 2:3-12; Откровение 13:1-18**). Голямата Скръб ще бъде време, когато 70-тата седмица на Даниил ще се изпълни (**Даниил 9:24,27**).

Главната цел на Голямата Скръб е да приготви еврейската нация за техния Месия, Господ Исус Христос (**Второзаконие 4:30-31; Даниил 12:1; Захария 13:8-9; Марк 13:19-23**). Това също ще бъде време, когато Божият гняв ще се излива над всички категории невярващи хора, нации, Сатана и неговите пълчища (**Еремия 25:30-33; Откровение 6:1-17; 16:8-9**).

Освен това Голямата Скръб ще продължи 7 години, които са известни в писанията като **"седемдесетата седмица"** на Даниил. През първата половина на **"седмицата"**, т.е. за три години и половина, евреите ще сключат договор с Антихрист, който ще бъде нарушен от Антихрист в края на първите 3 години и половина. Втората половина на **"седмицата"**, три години и половина или 42 месеца, или 1260 дена, ще бъдат ужасни, поради гнева на Антихриста конкретно към Израел и изобщо към останалия свят (**Даниил 9:27; Марк 13:14-20**). Библията отбелязва, че ако тия дни не се съкратяха **"не би се избавила ни една твар"**, включително избраните Божии люде, Израел. През това време Антихрист ще премахне всегашната жертва и ще съдейства за оскверняването на храма чрез мерзостта, която докарва запустение, както каза Даниил (**Марк 13:14**).

Както и да е, ние трябва да разберем, че Голямата Скръб ще се случи едва след като Църквата бъде грабната и изтеглена от този свят, за да бъде с Господа във въздуха (**Исаия 26:20-21; Даниил 12:1-2; 1 Солунци 5:9**). От друга страна Голямата Скръб е период, който се намира преди Второто Идване на Христос, когато всяко око ще Го види (**Откровение 1:7**). Вярващият трябва да бъде обмислено и адекватно подготвен за Грабването, за да избегне Голямата скръб; да остане неопетнен, свят и непорочен в този омърсен и грешен свят.

ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС И ПРИЗИВЪТ ДА БДИМ И ДА СЕ МОЛИМ (Марк 13:24-37; Захария 14:1-4; Матей 24:29-34; Откровение 1:7)

Периодът на Голямата Скръб ще свърши при Второто Идване на Христос, т.е. след като са изминали седемте години. Заслужава си да се отбележи, че докато на земята тече периодът на Голямата Скръб, грабнатите светии ще празнуват Сватбената Вечеря на Агнето в Небето, по времето на която ще бъдат раздадени награди и корони на верните светии (**Даниил 12:3; Откровение 19:7-10**).

Въпрос 6: Изброй белезите, които непосредствено ще предхождат Второто Идване на Христос.

След успоредното протичане на Голямата Скръб и Сватбената Вечера на Агнето, ще се появят свръхестествени космически знамения, които ще известят Второто Идване на Христос в слава. Тия предшестваци събития са: **(1)** слънцето ще потъмнее; **(2)** луната няма да даде светлината си; **(3)** звездите от небето ще паднат; **(4)** силите, които са на небето, ще се разклатят (**Марк 13:24-25; Йоил 2:10,30-31**). Сърцата на хората по земята ще се стопят пред дължащите се на тия събития космически промени и навсякъде ще цари хаос. **"Тогавя ще видят Човешкият Син идещ на облаци с голяма сила и слава"** (**Марк 13:26**). Това ще бъде последвано незабавно от битката при Армагедон, по времето на която Господ ще порази враговете Си с Меча от устата Си (**Йоил 2:11; Откровение 16:16**).

Господ сравнява белезите на Неговото пришествие с промените, които стават в едно смокиново дърво, и предупреди, че когато видим тези неща да стават, да знаем, че Той е близо, **"при вратата"** (стих 29).

Въпрос 7: Какво е Христовото предупреждение към Неговите последователи?

Най-накрая, Господ отправи сериозно предупреждение към последователите Си да бдят и да се молят, за да не бъдат разочаровани: **"Внимавайте, бдете и молете се; защото не знаете кога ще настане времето"** (стих 33). Той повтаря предупреждението Си в **стих 35: "Бдете, прочее, (защото не знаете кога ще дойде господарят на къщата...)"**. И го потретва в **стих 37** още веднъж: **"А каквото казвам на вас, на всички го казвам: Бдете"**. Три пъти Той повтаря това предупреждение. О! Как имаме нужда да обърнем внимание на Господните думи, така че да избегнем неизбежния Божий съд и да участваме в идващото Христово царство! Христос идва отново и само готовите светии ще избегнат Неговата присъда. Готов ли си за идването на Господа?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	3-4	Левити	19
Вторник	..	5-6	..	20-21
Сряда	..	7	..	22
Четвъртък	..	8-9	..	23
Петък	..	10	..	24
Събота	..	11	..	25
Неделя	..	12	..	26

Стих за запомняне: *“Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това ще и да пожъне. Защото, който сее за плътта си, от плътта си ще пожъне тление, а който сее за Духа, от Духа ще пожъне вечен живот”* (Галатяни 6:7-8)

Текст: Марк 14:1-11

Нашият текст ясно разкрива истината за живота на Мария и ролята, която тя изигра в помазването на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Ние разбираме, че мирото беше много ценно, и въпреки това, нея не я беше грижа за стойността му, но го изля върху главата на Господ. Нейното жертвено ангажиране с помазването на Господ отправя предизвикателство към всеки посветен християнин в наши дни. Тя с готовност помаза Христос без някой да ѝ проповядва или да я мотивира с дълга богослужерна церемония (**Матей 26:6-13; Лука 7:36-47; Йоан 12:1-8**). Мария направи най-доброто, което можеше – служение на жертва и вяра. Злонамерените и завистливи главни свещеници и книжници все още търсеха възможност да умъртвят Исус. Алчните зрители в къщата на Симон казваха, че изляното върху Исус миро е прахосано. Дори последователите на Исус имаха възражения срещу “прахосническото” дело на Мария (**Матей 26:7-8**). Юда предпочиташе по-скоро мирото да се продаде за повече от 3 000 пенса, които да се раздадат на бедните, но той не беше искрен (**Йоан 12:4-6**). За отбелязване е, че тя можеше да помаже главата на Господа след като беше вече плакала за греховете си, което ѝ донесе прошка за греховете ѝ и похвала от Господа за нейното деяние.

Въпрос 1: *Какво предизвикателство получаваш лично ти от решението на Мария да послужи на Господа?*

ЗАГОВОРЪТ И ЗЛОНАМЕРЕНОСТТА ПРОТИВ ПОМАЗАНИЯТ
(Марк 14:1-2, 4-5, 10-11; Матей 26:2-5, 14-16; Йоан 11:47-53;
Лука 22:1-6; Битие 37:18-20)

Злите хора са като правило безсърдечни и това ги улеснява да се събират заедно и да вземат безбожни решения срещу праведните. **“Тогавга главните свещеници и народните старейшини се събраха в двора на първосвещеника, който се наричаше Каиафа, и наговаряха се да уловят Исуса с хитрост и да Го умъртвят”** (Матей 26:3-4).

Имаше сериозен заговор на главните свещеници и книжници срещу Господ Исус Христос. Този заговор беше определено без основание, като се има пред вид **“Исус от Назарет, - как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него”** (Деяния 10:38). Това беше чиста проява на дълбоко вродената злонамереност в сърцето на естествения човек. **“Сърцето е измамливо повече от всичко, И е страшно болно; кой може да го познае?”** (Еремия 17:9). Когато сърцето е необновено, за добрите дела на хората ще се говори като за лоши и благочестивият характер ще бъде оклеветен в резултат на ревност и завист.

Въпрос 2: Защо главните свещеници, книжниците и старейшините на людетe бяха срещу Исус?

Юда Искариотски, един от последователите на Господ Исус Христос, взе участие в заговора на високопоставените грешници и продаде своя Учител и Господ. **"Тогавa един от дванадесетте, наречен Юда Искариотски отиде при първосвещениците и рече: Какво обичате да ми дадете и аз ще ви Го предам? И те му претеглиха тридесет сребърника. И от тогава той търсеше удобен случай да им Го предаде"** (Матей 26:14-16).

Юда влезе в заветно взаимоотношение с грешниците, заради 30 къса сребро. Ако за момент дадем място в сърцето си на любовта към парите, тя ще ни заведе до такива форми на злото, които не сме могли и да си представим **"Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата, и понижаха себе си с много скърби"** (1 Тимотей 6:10).

Старият Завет има да ни разкаже много за грехът на заговорничеството. Йосиф беше привелигиран от Бога и от земния си баща. Поради това братята му гонамразиха и се наговориха да го убият и в крайна сметка го хвърлиха в една яма. Те искаха да разрушат доброто нещо, което Бог беше започнал в неговия живот. Окончателно той беше продаден в робство (**Битие 37:18-20**). Филистимските началници се наговориха с Далила да подлъже Самсон, помазаният Божи слижител, така че да разберат тайната на силата му и да го пленят подир това. Далила не се разкри пред Самсон като враг, но изкусно го извади от строя и разруши служението му (**Съдии 16:5**). Авесалом направи заговор с Ахитофел (съветника на баща му) как да победи баща си Давид (**2 Царе 15:12,31**); Аман и жена му заговорничеха с приятели как да обесят Мардохей и да изтребят евреите в Суса (**Естер 5:14**); Даниил, служителят на Всевишния, беше изпратен в рова с лъвовете в резултат от заговора на князете на Вавилон против него (**Даниил 6:4-9**). Вярващите не трябва да заговорничат срещу техните помазани от Бога водачи. В новозаветните времена някои юдеи влязоха под проклетия да не ядат и пият докато не убият апостол Павел. Повече от 40 на брой души влязоха в заговор за това пагубно деяние (**Деяния 23:12-15**).

Въпрос 3: По какъв начин днес хората могат да заговорничат срещу техните дадени им от Бога водачи?

ПОХВАЛА И НАГРАДИ ЗА ЖЕРТВЕНОТО СЛУЖЕНИЕ

(Марк 14:6-9; Матей 26:10-13; Йоан 12:7-8; Откровение 2:10; Псалми 31:23)

Писанията са пълни с похвали и обещани възнаграждения за служителите, които останат верни до края. Както Давид каза в **2 Царе 24:24 "не ща да принеса на Господа моя Бог всеизгаряния, за които не съм похарчил"**. Мария беше пример за верен слуга. И четеримата евангелисти са записали как тя жертвено послужва на Господа (**Матей 26:6-13; Марк 14:3; Лука 7:37-38; Йоан 12:3**). Тя също притежава някои забележителни качества, които поставят предизвикателство пред нас, като Христови последователи и служители. **Първо**: тя се беше каеща се и разбираше истински, че е загубена без Спасителя (**Лука 7:37-38**). **Второ**: тя беше духовно възприемчива и податлива на обучение (**Лука 10:39-42**). Също така тя беше чувствителна в духа. Докато последователите на Исус, себе-праведните фарисеи и старейшините не осъзнаваха предстоящата смърт на Христос, тя мислеше по-далече (**Марк 14:8**). Тя също така не беше лекомислена или емоционална; тя беше тиха и въздържана дори в нейната дълбока печал (**Йоан 11:20**) и когато

нейното сърце беше натежало от скръб, тя винаги се обръщаше към Христос за Божествено успокоение (**Йоан 11:32**). Освен това, тя беше духовно проникателна, тя винаги стоеше в нозете на Христос за да получи Божествени поръчения и служение.

Въпрос 4: Изброй някои изключителни качества в живота на Мария.

Мария последователно следваше Господ, Който е верен и Който е обещал да възнагради всяко жертвено и вярно служение отдадено на името Му. Не е чудно, че нейното деяние беше увековечено: **"Но Исус рече: Оставете я; защо ѝ досаждате? тя извърши добро дело на Мене. Защото сиромасите всякога се намират между вас, и когато щете можете да им сторите добро; но Аз не се намирам всякога между вас. Тя извърши това, което можеше; предвари да помаже тялото Ми за погребение. Истина ви казвам: Гдето и да се проповядва благовестието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и за това, което тя стори"** (стихове 6-9).

Исус заповядва на лицемерните Фарисеи и плътските последователи да не осъждат жената, която принасяше в жертва дори сама себе си, защото тя служеше на Него. Мария трябва да е била определено движена от Святия Дух да помаже Исус преди смъртта Му.

Делото на Мария беше увековечено заради нейното жертвено даване. Много други верни хора в Писанието, както и в настояще време, също са получили Божията награда за добра служба.

Въпрос 5: Какви са някои от наградите за верните?

Енох никога не вкуси смърт, но беше грабнат в небето (**Евреи 11:5**); Елисей получи двоен дял от Божията сила (**4 Царе 2:9-14**); Елисавета получи **"плода на утробата"** и на стари години стана майка на предшественика на Христа и най-великия пророк (Йоан Кръстител) (**Лука 1:5-7,13,24-25**). Мнозина други като апостол Павел (**1 Тимотей 4:7-8**) също получиха награди. **"Затова възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилвайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е празен"** (**1 Коринтяни 15:58**). **"Да не ни дотегнува да вършим добро; защото, ако се не уморяваме, своеременно ще пожънем"** (Галатяни 6:9).

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ ЛИЦЕМЕРИЕТО В ЦЪРКВАТА

(Марк 14:10-11; Йоан 12:4-6; Матей 27:3-5; Деяния 5:1-11; Лука 12:1,3)

Лицемерието е зло и много разрушително явление ако бъде допуснато или се практикува от отделни хора или от цели групи в църквата. То е причинило много рани на хора в миналото, както прави и в настоящето. То може да разруши живота на много хора и дори църкви, които са горели за Христос.

Юда Искарот гледаше как да предаде своя Учител и намери възможност, защото обичаше парите повече от своя Господ. Той не осъзнаваше своята вечна съдба. Той не беше възприел посланията проповядвани от Христос; по-скоро, той се интересуваше от пазенето на парите. За него мирото беше по-ценно отколкото помазването на Господа; то можело да се продаде и парите да се раздадат на бедните. **"А това, рече не защото го беше грижа за сиромасите, а защото бе крадец, и като държеше касата вземаше от това, което пускаха в нея"** (Йоан 12:6). Какво лицемерие!

Юда Искариот е представител на онзи тип лицемерни хора в църквата, които са много активни във физическата активност за Бога, но им липсва истинска и искрена любов към своя Господ. Той беше истински последовател на Христос и дори вършеше чудеса на изцеление и освобождение, но любовта му към парите задуши Христовата любов в него. Той осъзна това твърде късно и се самоуби, предпочитайки разкаянието пред покаянието (**Матей 27:5**). Неговият живот показва в действителност **1 Тимотей 6:10** "Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстригнаха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби".

Както Ананий и Сапфира обикнаха похвалата от хората за службата си, но им липсваше истинска загриженост за бедните в църквата (**Деяния 5:1-11**), така и някои членове на църквата днес показват загриженост в снабдяването на нуждите, когато са сигурни, че ще получат човешка похвала (**Матей 23:5**).

Лицемерието е като малко квас, което заквасва цялото тесто. Ако му се даде място в църквата, то привлече Божия гняв. "Преди всичко пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие" (**Лука 12:1**).

По време на Своето служение Христос предупреди последователите Си за лицемерието на книжниците и фарисеите. Той също ги и прокле заради тяхното лицемерие и тези проклетия са приложими за лицемерите и днес (**Матей 23:13-33**). Има мнозина в църквата днес, чието благочестие се изразява само във външният им стил на обличане и красив религиозен показ. Както и да е, заповядано ни е да се покоряваме на Божието Слово дори и ако проповедникът си е избрал да бъде лицемерен (**Матей 23:1-3**). Лицемерът ще търси Божията закрила, но неговите молитви ще останат без отговор. Лицемерието е тежък грях срещу Бога. Той е смъртоносен.

Въпрос 6: Какъв ефект има лицемерието в църквата днес?

То отдалечава Божията слава от личността и от църквата като цяло. Лицемерието измежду вярващите е белег за последното време (**1 Тимотей 4:2**). Това, което е сигурно за лицемера е, че ще бъде осъден: "Змии! рожби ехиднини! как ще избегнете от осъждането в пъкъл?" (**Матей 23:33**).

Лицемерът по-скоро би предал своя водач, отколкото да приеме поправление, когато е порицан. След като беше смъртен от Господ за външния показ на любов към бедните, Юда Искариот отиде при главните свещеници, за да Го предаде. "И той търсеше сгоден случай да Го предаде" (стих 14). Той го направи за своята собствена погибел.

Въпрос 7: Какво трябва да направи лицемерът, за да придобие Божието благоволение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	13-14	Левит	27
Вторник	..	15	Числа	1
Сряда	..	16	..	2
Четвъртък	2 Коринтяни	1-2	..	3
Петък	..	3-4	..	4
Събота	..	5-6	..	5
Неделя	..	7-8	..	6

Стих за запомняне: "Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса Христа ни очистиwa от всеки грях" 1 Йоан 1:7

Текст: 1 Йоан 1:1-7; Псалм 133:1-3

В своето поучение Писанието отдава бележито място на общението. Не е нужно християнинът да е вникнал дълбоко в Библията преди да проумее, че Бог очаква и призовава към свято, искрено и плодотворно общение между Неговите деца. Красотата на християнския живот и радостта, която той поддържа, се изявяват когато общението не е покварено от лицемерие, двуличие и плътски желаниa. Господ очаква истинските християни да общуват помежду си като единно семейство, пълно с любов и добри дела.

Самата природа ни говори за великите ползи от общението. Дори пернатите птици се събират на ята. Човек постоянно жадува за обич и приятелство. Никой индивид не се радва на усамотението или самотата за дълго време, независимо колко добре е осигурен материално. Изолацията ограничава и разрушава нашият физически, интелектуален и духовен потенциал. Самотният рейнджър скоро изгаря до основи от липсата на партньор и загриженост. Да бъдем заедно е ключът към победата и съхранението на Църквата.

Писанието използва редица метафори, за да опише Църквата.

Една от тях я оприличава на човешкото тяло. Естественото тяло е съставено от взаимно свързани и вътрешно зависими части. Ролята на всяка част е жизнено важна за добруването на цялото тяло. Когато те си сътрудничат в хармония има мир, удоволствие, растеж и здраве. Частите на тялото общуват една с друга, за да придадат цел и значение на съществуването на тялото. Същото се отнася и до тялото на Христа. Не се предполага християните да бъдат необвързани индивиди; те са плътно свързани части, образуващи здрава, цялостна структура. Ако частите не са обединени, те няма да изпълнят целта, заради която са поставени в тялото и няма да реализират най-великите си скрити възможности.

Второ, Църквата е оприличена на лозови пръчки. Връзката и общението на пръчките с лозата води до даването на плод.

Трето, тя е Божието здание, връзките между тухлите поддържа формата на зданието и го предпазват от разпадане.

Четвърто, Църквата е Божият дом; любовта, простителността и приятелството укрепват дома и го предпазват от разцепление.

Думата "общение" или нейните производни идват от гръцката дума "koinonia", която означава общност, обединение, партньорство, взаимнообщуване, приятелство, споделяне на общи интереси или идеи и обединяване с обща цел. Писанията подчертават, че общението между ранните християни ставаше в атмосфера на единство, искреност и любов. **"И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо" (Деяния 2:44)**

Въпрос 1: Опиши естеството на общението, което Бог очаква от Неговите деца.

Основата на общението между Божиите деца е единството. Пишейки на вярващите в Коринт, апостол Павел им заръчва **"Всички да говорите в**

съгласие и да няма раздори между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл” (1 Коринтяни 1:10). Общението намира израз и намира своята същност именно в единна група хора. Без единство на целите, вярата и стремежите общението би било практически невъзможно. Християните са предназначени да дивеят заедно като семейство свързани в любов с братски отношения.

Въпрос 2: Какви са елементите на общението?

Първо: Събранието на църквата е като **общност**. Има общество от (от вярващи) и в това общество има общност. Това общество обхваща хора с едни и същи (религиозни) вярвания. Те мислят за едни и същи неща, вярват в едни и същи учения, базирани на цялостното Божие Слово, покоряват се на един и същ Господ, изповядват една и съща вяра и са управлявани от един и същ Дух (**Ефесяни 4:4-6**).

Второ: Събранието на светиите е като **другарство, приятелство и партньорство**. Другари са онези, които стоят един до друг, прекарват време заедно и споделят радостите и скърбите си (**Деяния 10:28**).

Трето: то е **общуване и разпределяне** между светиите (**Римляни 12:13**). То е служене на нуждите на светиите (един на друг) (**2 Коринтяни 8:4, 1 Тимотей 6:8, Евреи 13:16**).

Четвърто: събранието на светиите е пожертвование. Понякога се налага да се жертва за посрещане нуждите на светиите. Апостол Павел придаде голяма важност на това събиране за светиите като свидетелство за духа на общение, който благата вест вдъхва във всяко едно сърце (**Римляни 15:26-27**).

Пето: то е **сътрудничество**. Работата на Царството изисква сътрудничество. Служенето на Христовото тяло изисква огромни усилия и не може да се върши самостоятелно. Силата ни се корени в единомислието ни и в работенето ни заедно (сравни **1 Коринтяни 1:10 с глава 3:1-9**).

ОСНОВАТА НА ХРИСТИЯНСКОТО ОБЩЕНИЕ (1 Йоан 1:1-3, Деяния 2:41-42, Йоан 8:12, Галатяни 2:7-9)

Общението не произлиза от нищото. То е акт, който ангажира духа, душата и тялото на вярващия. Някои си мислят, че няма значение кой си, от къде идваш и в какво вярваш и че винаги си оставаш в общение с Бог и Неговите деца. Павел казва: **“Но казвам, че онова, което жертвуват езичниците, жертвуват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате общение с бесовете. Не можете да пиете Господната чаша и бесовската чаша; не можете да участвувате в Господната трапеза и в бесовската трапеза” (1 Коринтяни 10:20-21).** Вярващият е призван към свято, здраво и небесно общение.

Християнското общение се основава на връзката ни с Отец, Сина и Святия Дух. Когато връзката помежду ни е установена от Бог, това води до общение.

Спасението е изначалното преживяване, което ни довежда до общение с Бог. То е входната врата към Божието присъствие. Ние не можем да общуваме с Него, ако не сме изкупени и приети в Неговото Царство (**Деяния 2:41-42**). За всеки християнин това преживяване е лично и не може да се случи колективно.

Въпрос 3: Какво е условието за общение между човека и Бога?

Не може да има истинско общение без Христос и Духа на Христос вътре в Неговите деца. Христос е началото на всяка проява на истинско общение. Той е центъра, който държи всички християни заедно. Той е точката, около която се върти нашата вяра. Тия, които не познават Господа, нямат никаква работа в събранието на светиите.

Грешниците са мъртви в греховете си. Импулсите на греха не биха им позволили да се покорят на изискванията на истинското общение. Докато грешникът не изостави своите пътища чрез очистването с кръвта на Исус, той не може да има полза от събранието на светиите **(1 Коринтяни 1:9)**.

Грешниците принадлежат на тъмнината, докато вярващите са деца на светлината. Техният вървеж е насочен срещу тъмнината. Светлината и тъмнината не могат да се намерят заедно на едно и също място; колко повече светиите и грешниците не могат да общуват заедно. Да ходиш в тъмнината означава да живееш и да действаш срещу основите на благата вест. Няма истина в техните изповеди; обичаите им пораждат глупост и лъжа.

Само Сина на Бог може да доведе върху човека святото влияние, чрез което греха бива премапнат, оставяйки след себе си святата привързаност, необходима за общението. Писанието описва естеството на делата на тъмнината така:

"А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светиите; нито срамни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, но по-добре благодарение. Защото добре знаете това, че никой блудник, или нечист, или сребролюбец, (който е идолопоклонник), няма наследство в царството на Христа и Бога" (Ефесяни 5:3-5)

Това може да бъде тъмнината на демонизъм, синкретизъм или светщина. Вярващият не трябва да участва **"в безплодните дела на тъмнината"**, а да ги изобличава **(Ефесяни 5:11)**.

Резултатът от ходенето в светлината е живот, изчистен от грях и приведен в съгласие с Христос. Познаването на Божието Слово ни дава възможност да видим греха в зелият му ужас и окаяност. Ние се отвърщваме от неща, на които преди това сме се радвали: Ако човек казва, че има общение с Бога, но живее живот, недокоснат от светлината, той лъже себе си. **"Тогава Исус пак им говори, казвайки: Аз съм светлината на света; който Ме следва няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота" (Йоан 8:12)**.

ПРЕГРАДИ ПРЕД ХРИСТИЯНСКОТО ОБЩЕНИЕ (1 Йоан 1:4-6; 1 Коринтяни 1:10; 5:1-13; 2 Коринтяни 6:14-17; Римляни 12:16; 14:19; 1 Петрово 5:5)

Първо: освежителните води на общението, потоците на неговата радост и уханието на неговите рози могат лесно да бъдат разрушени от **греха и неговите помощници**. Грехът е отрова, която не жали никой от своите пленници; тя осквернява и ограбва. Грехът прекъсна общението на Адам с Бога и причини проклятието върху цялото творение. Времето не е променило това свойство на греха да разрушава. Който и да допусне грях ще плати скъпо съпътстващата го проклетия. Ще дойде време, когато грехът ще се разплати с всички, които са ме служили вярно. И той ще го направи с крайна жестокост. Събранието, което позволява греха, рискува да намери Божието недоволство вместо Неговото общение. Те ще бъдат отхвърлени от благосклонността на Неговото

присъствие. Грехът ще издигне гигантски прегради между тях и техните благословения и ще отслаби техните връзки на любов в Христа. Онези, които допускат грях, отварят доброволно вратата за врага и неговите агенти. Вярващите в Христа трябва да внимават кои са техните партньори и хората, с които се свързват (**2 Коринтяни 6:14-15**).

Въпрос 4: Изброй някои неща, които поставят прегради в общението. Как може вярващият да поддържа непрекъснатата връзка с Бога?

Освен греха, **друга преграда** за общението е **себето**. Всеки който придава значение на неговата личност, красота, его или произход не може да "стъпва" свободно в събранието на вярващите (**Лука 22:24**).

На трето място е общественото **положение**. Бог, в Неговата мъдрост, ни е поставил на различни пиедестали в обществото и в църквата. Той поставя някои в позиция на власт и сила, а на други дава по-лесни задачи. Тази подредба не е с цел да ни раздели или да забие клина на дискриминацията в нашето общение в църквата (**3 Йоан 9:19**).

Четвърта преграда са **подозренията** и **липсата на доверие**. Когато често нашето доверие бива разочаровано, това няма как да не рефлектира върху нас.

Пето: национални и етнически различия. Когато хората отдават значение на етническата си принадлежност, независимо дали това се изразява в чувство за превъзходство или малоценност, това е проблем. Ние трябва да си спомним, че сме сътворени от един и същ Бог, изкупени и освободени чрез една и съща кръв. **"Няма вече юдеин, нико грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса"** (**Галатяни 3:28**). Не трябва да правим делене, което не съществува.

Шесто: гордостта. Това е прекомерно себеуважение, което не дава място или почит на някой друг. Тя е състояние на високо мнение за себе си, постиженията си и чувство за себестойност. **Седмо: разногласията и дисхармонията**. Когато между хората се посее семето на разногласието, то повлиява негативно на общението им.

Въпрос 5: Как можем да преодолеем преградите, които влияят на общението ни с Бога и хората?

ПОЛЗИТЕ ОТ ХРИСТИЯНСКОТО ОБЩЕНИЕ И ЕДИНСТВО (1 Йоан 1:7; Псалми 133:1-3; Йоан 17:21; Откровение 3:20)

Не малко препятствия могат да бъдат причинени от несъгласия и съперничество, по причина на Христос. Ако Христовите последователи ходят в единство и хармония, ще бъде регистриран нов и моментален напредък. Божият дом ще прелива от благословения, когато премахнем стената на разделение и всички човешки прегради. Нашето единство има способност да оказва важно влияние върху света около нас (**Йоан 17:21**). Докато това не бъде направено, тялото Христово ще се отрича от неговото характерно влияние в света.

Псалмистът ликува в тържествена песен за блаженството на вярващите, които ходят в единство и чието общение с Бога и братята е неразрушимо. Той каза:

"Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие! Угодно е като онова скъпоценно миро на главата,

което слизаше по брадата, Аароновата брада, което слизаше по яката на одеждите му. Угодно е като ермонската роса, която слиза на сионските хълмове; защото Господ там е заръчал благословието – Живота до века” (Псалм 133:1-3)

Въпрос 6: Спомени кои са ползите от общението.

Общението е **добро**. То е **угодно** като осветеното миро за помазване, което в Стария Завет се е ползвало за освещаване на хора и предмети. То се употребяваше за отбелязване на нещата, които са специално отделени за Божиите цели. То е описано като **“миро на радост”** в **Исая 61:3**. Затова псалмистът, описвайки любовта между братята, говори за преливащите благословения в Църквата. То е полезно, както е и приятно; то носи благословения, неизброими като капките на росата. То охлажда унищожителната горещина на човешките страсти, както росата охлажда въздуха и освежава земята. Общението освежава сърцето.

Тук ние виждаме кулминационната точка на превъзходството на любовта между братята. Там Господ заповядва благословение. Бог на любовта и мира царува между тях сега, и ще бъде с тях завинаги в свят на непресъхваща любов и нескончаем мир.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	9-10	Числа	7
Вторник	..	11	..	8-9
Сряда	..	12-13	..	10
Четвъртък	Галатяни	1-2	..	11
Петък	..	3-4	..	12-13
Събота	..	5-6	..	14
Неделя	Ефесяни	1-2	..	15

Стих за запомняне: "...за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: Той взе на себе Си нашите немощи, и болестите ни понесе" Матей 8:17

Текст: Матей 8:17; Изход 15:26; 1 Петрово 2:24; 3 Йоан 2

Библейското учение за Божествено изцеление и здраве е било изявявано чрез различни посланици на вярващите от различните епохи. Това винаги е било свързано с техните схващания за "ограничението" на Божията сила, милост и любов. Както и да е, от незапомнени времена вярващите са получавали благословения, а скептиците не са получавали нищо. По същия начин, ако ние днес вярваме, ще получим благословенията, включително изцерението и здравето (**Йоан 11:40; 2 Петрово 1:3**). Като изучаваме дължината и широчината на многообразните начини, по които Бог работи с хората и да днес, откриваме, че изцелението е Божията воля. Бог е добър Бог и Неговата воля е чадата Му да живеят в добро здраве, както и да се радват на Божествено изцеление през всичките им дни на тая земя. Това недвусмислено е заявено от Йоан- възлюбения в неговото послание: "**Възлюбений, молитствувам да благоуспяваш и да се здрав във всичко, както благоуспява душата ти**" (3 Йоан 2). Не е Божията воля ни един от Неговите деца да остане в състояние на болест, немощ или депресия.

Думите **здрав, здраве, изцерен, изцерител, изцеление, изцерени и изцеления** се срещат 145 пъти в Библията, което ни насочва към Божествения план за нашето изцеление и здраве. От Старозаветните дни насам изцелението винаги е било неразделна част от Божият завет с Неговите хора; Бог винаги го е включвал в благословенията Си върху онези, които се покоряват на Словото Му (**Изход 15:26; 23:25-26; Второзаконие 7:12-15**).

Въпрос 1: Как да докажем, че изцелението и здравето са неразделна част от Божия завет с Неговите люде?

ОБХВАТА И ОБЯСНЕНИЕТО НА ИЗЦЕЛЕНИЯТА В СТАРИЯ И НОВИЯ ЗАВЕТ (4 Царе 5:1-14; Изход 15:26; Числа 21:4-9; Псалми 103:1-3; 4 Царе 20:1-7; 1 Царе 1:9-20; Матей 15:26-28; 8:16; 4:23-24; Деяния 28:1-9)

Изцелението беше лесно в старозаветните времена, но по времето на Новия Завет беше даже по-лесно. Това е така, защото Бог разкри Себе Си като "**Бог, Който изцелява**". Беше толкова лесно, че Неeman едва не пропусна възможността да бъде изцелен. Той не очакваше получаването на изцелението да става толкова лесно. Пророк Елисей му беше казал само да отиде и да се потопи седем пъти в река Йордан, за да бъде изцелен. Това не отне много време. Когато Неeman се потопи във водата седем пъти "**според думите на Божия човек**", излезе очистен. Указанието беше просто, но въпреки това изцелението беше завършено. Той беше изцелен не чрез водите на река Йордан, а чрез силата и властта на Божието Слово, изговорено от Неговите предопределени служители. Изцелението е неразделно от подчинението на Божиите указания и Неговите

призвани служители. Когато отровните змии поразяваха децата на Израел и мнозина от тях измряха, те получиха проста заповед: погледнете нагоре и бъдете изцелени. Същият този принцип се прилага и в Новия Завет. Ние трябва да погледнем към Исус Христос, Който умря на кръста (**Йоан 3:14**).

Въпрос 2: По какъв начин медната змия символизира Господ Исус Христос?

Ана, която поради своето безплодие беше преогорчена в душата си, повярва думите, които Илий, Божият човек, изрече и това промени живота ѝ: **"Тогава Илий в отговор рече: иди с мир; и израилевият Бог нека изпълни прощението, което си отправила към Него"** (**1 Царе 1:17**). Беше толкова лесно. Ако ти си безплоден, Бог може да те изцели и да те направи плодоносен, ако само повярваш Божиите думи и престанеш да се самоизмъчваш.

По време на Неговото земно служение Исус изцеляваше хора по градове и села. В онези дни нямаше болници, както имаме днес; хората живееха в много примитивни условия и имаха много болести и страдания. Верен на Своя стил, Исус поучаваше в синагогите им, проповядваше за Царството и изцеляваше болните между тях. Това е Неговият метод в три части: поучаване, проповядване и тогава изцеление. Тъй като хората идваха да слушат Неговите поучения и проповеди, те прилагаха това, което бяха научили, а това пораждаше вяра в сърцата им (**Римляни 10:17**) и после се изцеляваха.

ИЗЦЕРЕНИЕТО: ХЛЯБЪТ НА ДЕЦАТА (Матей 15:26-28; 4:23-24; 8:16; 9:35; 15:21-28; 7:9)

Ясното разбиране върху библейските уверения за изцелението и здравето е било задълго време скрито от вярващите. Изцелението и здравето принадлежат на Божиите деца. Внимателното изучаване на Божието Слово вкоренява истината в сърцето на вярващия и му помага да я приложи в живота си. Това, на свой ред, поражда и усилва вярата в сърцето му (**Римляни 10:17**). В Небето никой няма да се нуждае от изцеление, защото там няма болести. То е за Божиите деца на земята и те трябва да очакват да бъдат изцелени всеки път, когато са болни. Също както ако децата ни са гладни, ние, родителите, им снабдяваме хляб, така и Бог всеки път, когато сме болни, ни снабдява изцеление. Ако си болен, Бог може да те изцери. Всяка сутрин децата искат хляб без да се съмняват, че ще получат. Те вярват, че техните родители могат да им го снабдят и затова не се страхуват. Вярващите трябва да идват при Бога със същата увереност. Те трябва да осъзнаят, че изцелението е техният хляб и то е снабдено за тях.

Изцелението и здравето, на което се радват невярващите са трохи, които са паднали от хляба на децата. Заслужава си да си припомним, че след като Исус нахрани пет хиляди души, останаха дванадесет коша къшеи. Срещу всяка "трошица" изцеление и здраве, на които се радват невярващите, стои изобилие от снабдяване за Божиите деца.

Все пак обаче, вярващите също трябва да помнят, че има и други болни, които се нуждаят от изцеление. Ние можем да споделяме здравето си с тях като се молим за тяхното изцеление. **"И тия знамение ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват"** (**Марк 16:17-18**). "Хлябът" на изцелението трябва да бъде споделян. Ако видиш болни хора в офиса си или в училището си, моли се за тях и те ще бъдат изцерени в името на Исус.

Въпрос 3: Какви са отговорностите на вярващия, за да може да се радва на непресъхващо здраве?

Вярващият не полага надеждата си за изцеление в медицинската наука. Той уповава на Бога за своето изцеление ден след ден. Когато е болен, той разчита на бронята от молитва и вяра (**1 Йоан 5:14-15; Матей 7:7**). Все пак не е грях да получиш помощ от лекарите, която не си служи с призоваване на зли сили. От друга страна определени случаи като раждането на дете, цезаровото сечение, ортопедичната хирургия и т.н. изискват уменията на трениран медицински персонал в болниците, клиниките и родилните домове. Ние трябва да използваме всички предоставени ни от Бога възможности за здраве и дълголетие. Бог е снабдил всичко необходимо за нашето изцеление и здраве. И ние трябва да живеем ежедневно, реализирайки това снабдяване.

Въпреки всичкото снабдяване, което Бог е доставил за да се радва човек на изцеление и здраве, все пак всеки трябва да се грижи по подходящ начин за себе си. Това е ролята на човека в подsigуряването на непресъхващо здраве. Всеки е длъжен да бъде сигурен, че хранителните му навици са правилни и диетите му – балансирани. Също задължение на всеки е да поддържа добра лична хигиена, да прави подходящи физически упражнения и напълно да отхвърли всякакви вредни навици, чрез които може да бъде повредено здравето му. Правилното приемане на плодове, фибри и други питателни храни съдействат за доброто здраве, докато неправилното хранене, както и приемането на небалансирани храни, само натоварват храносмилателната ни система без да внасят пропорционално количество хранителни вещества. Добрата новина е, че нашият небесен Отец е направил това, от което се нуждаем. Плодовете и зеленчуците се намират навсякъде около нас за всеки, който би искал да ги използва, така че няма място за извинение. Ако парите, които се харчат за небалансирани храни, се използват разумно за изграждане на имунитета на тялото срещу заболявания, ние ще запазим семействата си и църквата си от тичането по болници. Нека бъдем мъдри.

Грехът и болестта са близки другари, също както святостта и здравето. Без съмнение, Бог има непровалящ се план на изцеление и здраве за човечеството, но има милиони души, които поради факта, че не са влезли в заветни взаимоотношения с Бога, не познават благословената радост от това снабдяване. Разглеждайки отблизо библейската история научаваме, че хората, които са се покорявали на Бога, са се изцелявали и са поддържали здравето си чрез Него. Точно обратното е със синовете на непокорството. Животът им е объркан, поразяван от Болести и епидемии. Аврам, Мойсей, Исус Навиев, Давид, Исус Христос, Петър и Йоан са хора, които не са ходели ръка за ръка с болестите. Библията е записала и други имена, свързани с болести: Авимелех, Манасий, Нееман и Елим-магьосникът. Коровосърдечните египтяни също бяха поразени от язви и мор, докато чадата на Израил се радваха на Божествено преуспяване и здраве според Божието обещание.

Въпрос 4: Каква е връзката между Христовата жертва и изцелението и здравето на вярващия?

Болестта идва в резултат от проклетията на закона, която следва непокорството на Божиите заповеди. В противовес на това, Бог гарантира изцелението като неразделна част от това, което Исус направи за нас на Голготския кръст (**1 Петрово 2:24**). **"Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас"** (Галатяни 3:13а). Затова, ако ти си изгубен в греха, Той чака да те спаси и да те промени. Всичко, което трябва да

направиш, е да поемеш инициативата, да дойдеш при Господа и да бъдеш спасен. Той прощава греховете и спасява грешниците. Той спасява грешниците и им дава сила да живеят като Божии синове. Той възстановява здравето и силата на инвалидите. Той лекува нелечимото и освобождава потистнатите.

БОЖИЯТА ИЗЦЕРИТЕЛНА СИЛА СЛИЗА ЧРЕЗ ВЯРА (Изход 15:26; Матей 7:7; Римляни 10:17; Евреи 11:6)

Няма каквото и да е съмнение за силата и желанието на Бога да изцери всеки, който е болен и се обърне към Него за помощ. Случаите с Авимелех, Мириам, Нееман и много други са свидетелство за Божието желание **"да спаси болните"**, когато те Го призват с проста вяра. Обичайно явление в старозаветните времена беше поразяването на израилтяните с болести и злини когато те се бунтуваха срещу Бога (**Второзаконие 28:15-29; 58:61**), но след покаяние, по време на тяхното покорство, наставаше здраве и благоденствие (**Изход 23:25-26**).

Въпрос 5: Какво е мястото на Божието Слово, сила и воля в нашето изцеление днес?

От Божието Слово е ясно, че днес всеки може да бъде изцелен и да бъде поддържан здрав. Прилежното размишление върху Божието Слово ще увери сърцата ни във възможността от крепко здраве **"през всичките дни на живота ни"**. Божието Слово е слово на сила и притежава вътрешен потенциал да твори чудеса (**Римляни 1:16; Псалми 107:20**). От друга страна Божията сила е неограничена. Най-общо, Библията ни разкрива два типа сила: **динамична сила** и **законна сила** (на гръцки съответно: "dynamus" и "exousisa"). Първата загатва за възможност, енергия и сила, а втората – за власт, права и пълномощия. Отец ги даде и двете на Сина. Синът, на Свой ред, ги даде на вярващите (**Лука 9:1; 10:19-21**). **"Защо да се мисли между вас нещо не за вярване, че Бог възкресява мъртвите?"** (**Деяния 26:8**). Същата сила, която Бог имаше от вечността, днес все още работи за вярващите. Но получава само онзи, който се осмелява да вярва. Божията воля за изцелението и здравето е ясна, и Той иска ти да се радваш на тези благословения. Той ги е подсигурил достатъчно (**3 Йоан 2; Матей 6:10; Исаия 33:24; Второзаконие 7:15**).

Въпрос 6: Кое от Божиите изкупителни имена свидетелства, че Той е нашият Велик Лекар?

Божиите имена, както и Божията любов и милост, ни разкриват, че днес няма нужда да оставаме под проклетията на закона. Божиите имена, открити ни в Библията са седем: **Йеова Шама** (Йеова е там) (**Езекиил 48:35**), **Йеова Шалом** (Господ е мир) (**Съдии 6:23-24**), **Йеова Раах** (Господ – мой пастир) (**Псалми 23:1**), **Йеова Ире** (Господ ще промисли) (**Битие 22:14**), **Йеова Нисий** (Господ- мое знаме) (**Изход 17:15**), **Йеова Цидкени** (Господ- наша правда) (**Еремия 23:6**), **Йеова Рафа** (Аз Съм Господ, Който те изцелява) (**Изход 15:26**). Нищо не изразява по-добре желанието и възможността на Бога да изцели Своите люде от последното име в този списък: **Йеова Рафа** (Аз съм Господ, Който те изцелява) (**Изход 15:26; Исаия 53:4-5; Матей 8:16-17; 1 Петрово 2:24**). И ако това не е достатъчно, Той **"помаза Исус от Назарет със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него"** (**Деяния**

10:38). С този акт Той декларира, че изцерението и здравето на човека са Неговата воля и че Той е готов да направи всичко за добруването на Своите люде. Любовта дава на нуждаещите се и облекчава страдащите, докато милостта не допуска да страдат онези, които го заслужават по право. Бог е и любящ и милостив. Болестите и страданията определено не са от Него. Те са от дявола (**Йоан 10:10; 1 Йоан 3:86**).

Духът на Бога живее във вярващите (**Римляни 8:14**). Това е същият Дух, чрез Когото Бог направи света и всичко в него и накрая видя, че е много добро (**Битие 1:31**). Не е за вярване, че третата личност на Божеството ще съжителства с агентите на Сатана, каквито са болестите и страданията, в нашето тяло. По тази причина също Божиите деца могат и трябва да останат здрави.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Ефесяни	3-4	Числа	16
Вторник	..	5	..	17-18
Сряда	..	6	..	19-20
Четвъртък	Филипяни	1	..	21
Петък	..	2	..	22
Събота	..	3-4	..	23
Неделя	Колосяни	1	..	24-25

Стих за запомняне: "Господ издава дума за победа; известителките за нея са голямо множество" Псалм 68:11

Текст: Марк 16:1-10

Новият Завет започва с евангелията на Матей, Марк, Лука и Йоан. Те отразяват живота и делото на Исус Христос на земята, как Той **"обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола"** (Деяния 10:38) и да проповядва благата вест за Божието Царство. Евангелията съвсем уместно са последвани от Деяния на апостолите, т.е. от деянията на Църквата – тялото на Христос. Посланията, които следват по-нататък, полагат ученията на Христос, тъй както бяха приети от апостолите и последователите. Книгата "Откровение" завършва Библията със същото ударение върху Христос, Главата на Църквата, Който на края ще установи Царството Си на земята за хиляда години.

Откриването на Христос в евангелията ни показва как Той умира, бива погребан и възкресен, за да може света чрез Него да познае Бога и да бъде спасен.

Въпрос 1: Коя е главната задача, която Исус даде на Църквата?

Въпрос 2: Има ли последствия пренебрежителното отношение към проповядването на евангелието?

В края на земното Си служение Исус подчерта пред Своите ученици – представителите на Църквата – основната задача, която Той им възлага. Простичко казано, това е разпространяването на благата вест. Великото поръчение на евангелизма поставя върху Църквата отговорност да отиде по целия свят и да проповядва благовестието на всяко създание. Господ очаква цялата Църква, без изключение да приеме предизвикателството да разпространява евангелието.

Важността на благата вест е подчертана във всичките четири евангелия (**Матей 28:19-20; Марк 16:15-16; Лука 24:46-48; Йоан 20:21**). В своето евангелие Марк набляга на вечната съдба на всеки човек. Ако някой чуе, но отхвърли благата вест, ще бъде осъден. Лука казва, че задачата на Църквата няма да бъде изпълнена без да бъде проповядвана благата вест на покаяние и спасение от греха. Това стана главната дейност на ранната Църква. Затова и историите, които четем в Деяния на апостолите, не бяха свързани със строежа на техните места за събиране, нито с изграждането на църковната администрация или на тяхната социална ангажираност по различните места, където бяха разпръснати последователите; това бяха историите на тяхната евангелизационна дейност в покорство на Христовата заповед: **"Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар"** (Марк 16:15).

ИЗГАРЯЩО ЖЕЛАНИЕ ДА ЛОВИШ ДУШИ
(Деяния 15:36; Псалм 78:38; 111:4; Михей 7:18-19; Езекил 33:11;
Матей 9:36; 14:14; 15:32)

"А след няколко дни Павел рече на Варнава: Да се върнем сега по всички градове, гдето сме проповядвали Господното учение, и да нагледаме братята, как са" (Деяния 15:36)

Изгарящото желание и състрадание към грешния погиващ свят е отличителен белег на нашия любящ Бог и на Господ Исус Христос. Не е учудващо, че тази характерна черта откриваме и в апостол Павел. А дори и така трябва да бъде. Когато се покаем от греха и се обърнем към Христа, Духът на Бога ни придава естеството и моралните характеристики на Бог и на Исус Христос – нашия Господ (**Йоан 1:12-13; 2 Коринтяни 5:17; Галатяни 4:4-7; 5:22-23; Римляни 8:29**). Тайната и движещата сила на Павловата евангелизационна дейност беше завладяващото му желание да спаси души. Това желание преодоляваше всички трудности, които обикновено съпътстват проповядването на благата вест. По този начин, въпреки че усещаше опасността от завръщането си в Галилейските земи, където при първото си мисионерско пътуване беше гонен, бит и замерян с камъни (**Деяния 13:44-45, 50; 14:19**), Павел все пак беше решен **"да се върнат по всички градове, гдето са проповядвали Господното учение и да нагледат братята как са"**.

Въпрос 3: С какво се характеризира завладяващото желание за печелене на души?

Искреното желание за печелене на души се изразява в благочестивия интерес и приятелското отношение на ловеца на души към хората (**Римляни 15:24; Филипяни 1:3-8; 1 Солунци 2:17; Притчи 17:17; 18:24**). Истинският ловец на души, като Павел, не може да бъде отшелник. Затова не е добро да се стои далече от хората, които се потънали в греховете си. Ловецът на души обича грешниците, въпреки че мрази техните грехове. Той както Исус Христос ги обича и се радва да им помогне да намерят пътя за спасение, както и да потвърди и закорени в Божието Слово новородените в Христа (**Лука 19:5-10; 1 Солунци 3:5-7; Марк 16:15**). В Своето Велико поръчение Христос заповяда: **"идете по целия свят (в света на грешниците) и проповядвайте благовестието на всяка твар** (не само на някои безобидни, кротки и невинни)". Ако наистина си бил спасен и знаеш истината, то трябва да вземеш спасителното благовестие и да го занесеш до там, до където има хора. Иди и кажи на някого за Спасителя. Говори за Него с обич, простота и твърдост. Бъди горящ за Христа. Разказвай благата вест като една любима и радостна история.

ПРИОРИТЕТИТЕ НА ЛОВЕЦА НА ДУШИ
(Йоан 4:4-26, 31-36; 9:4)

"Аз трябва да върша делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи" (Йоан 9:4)

Без съмнение, главният приоритет в служението на Исус Христос беше проповядването на Благата вест. Той спря да кладенеца по пътя за Самария, като знаеше, че една жена ще дойде за вода и желаше да й даде „живата вода“.

Първите думи на Спасителя към нея бяха: „**Дай ми да пия**“, което не беше само с цел да утоли Собствената Си жажда, но и да открие път за споделянето на благата вест с тази прелюбодейна жена.

В разговора между Господ и жената, кряха да истината, тя често се разсейваше. Тя подчертаваше етническата дискриминация между юдеи и самаряни; говореше, че **„кладенецът е дълбок“**, а **„тогава отгде имаш живата вода“** и Исус нямаше как да ѝ обясни. Тя говореше за Яков, праотеца им, и че добитъка на Яков е пил от този кладенец; а също говореше и за правилното място за поклонение и т.н.. Но нищо от това не можа да отклони Господ от приоритета му да споделя благата вест, което и искаше да направи за тази жена, за да се спаси душата ѝ.

Въпрос 4: Какви необходими предпазни мерки трябва да вземем, ако искаме да спасим повече души?

Грешниците, в тяхното невежество, поставят много препятствия пред нашите опити да споделим с тях благата вест за Исус Христос. Дори в това някои вярващи могат да доловят разсейващи тайни желания, които влизат в конфликт с главната цел на проповядването на евангелието. Но вярващите, както и Исус, трябва да поставят своите очи върху тяхната цел и да не дават никакъв повод за какво разсейване. Ние можем да видим как апостол Павел утвърди сърцето си да отиде **„по всички градове“**, по които бяха проповядвали с Варнава при първото си мисионерско пътуване за да види как се братята там, но отказа да бъде разсейван от компанията Йоан-Марк, който се присъедини към Варнава (**Деяния 15:36-39**). Павел избра да пътува със Сила и те бяха препоръчани на Божията благодат от братята.

ХОРАТА, КОИТО МОГАТ ДА БЪДАТ ЛОВЦИ НА ДУШИ (Деяния 16: 1-3; 1 Тимотей 3:1,7)

„После пристигна и в Дервия и Листра; и, ето, там имаше един ученик на име Тимотей, син на една поярвала еврейка, а чийто баща, беше грък. Тоя ученик имаше характер одобрен от братята в Листра и Икония. Него Павел пожела да води със себе си“ (Деяния 16:1-3).

Павел и Сила сега трябваше да завършат работата на благовестието (Варнава и Йоан-Марк бяха отплували за Кипър). Те пристигнаха в Дервия и Листра, където Павел срещна и избра Тимотей да го придружава в мисионерските му пътувания.

Въпрос 5: Защо не е позволено на грешниците да проповядват благовестието?

Тимотей доказа, че е подходящ за благовестителската работа. Преживял опитността на спасение в най- ранна детска възраст под настойничеството на майка му Евникия и баба му Лоида, той беше изграден върху Писанията и приготвен за служение (**2 Тимотей 1:5-6; 3:15; 1 Солунци 3:2**). От Павловият избор на Тимотей научаваме, че Бог отделя особено внимание на характера на проповедниците и служителите на благата вест. Той не ще позволи грешници да

разпространяват Неговото Слово (Псалми 50:16; 2 Тимотей 2:21; Исаия 52:11).

ПРЕДПАЗЛИВОСТТА НА ЛОВЦИТЕ НА ДУШИ (Деяния 16:36; 1 Коринтяни 9:19-22; Матей 10:16)

"Него Павел пожела да води със себе си, затова взе та го обряза поради юдеите, които бяха по ония места; понеже всички знаеха, че баща ме беше грък" (Деяния 16:3)

Както проницателният бизнесмен предприема някои инвестиционни предпазни мерки, за да си осигури максимална печалба, така и ловецът на души трябва да вземе някои предпазни мерки, тъй като той разпространява евангелието измежду грешници, които са злопаметни, незаинтересовани, нападателни и лекомислени. Павел трябва да е забелязал, че Тимотей представлява мост между света на юдеите, по линия на майка му и света на езичниците, по линия на баща му, който беше грък. Но като виждаше, че юдеите не го приемат поради необрязването му, Павел изпълни ритуала на обрязване, за да достигне юдеите. Действието на Павел трябва да се разгледа в светлината на Христовия съвет да бъдем мъдри като змиите и незлобливи като гълъбите измежду езичниците, сред които носим благата вест. Ние научаваме също, че действието на Павел не отслаби неговото убеждение за цялостно спасение по благодат чрез вяра в Исус Христос и без никакво обрязване, както настояваха евреите (Ефесяни 2:8-9). Павел каза: **"На всички станах всичко, та по всякакъв начин да спася неколцина"** (1 Коринтяни 9:19-22).

ПОДНАСЯНЕТО НА БЛАГАТА ВЕСТ (Деяния 16:4-5; Юда 3; Тимотей 3:16-17; Откровение 22:18-19; Еремия 26:2; Второзаконие 4:2; 2 Тимотей 4:1-5)

В края на първото си мисионерско пътуване Павел посети апостолите и старейшините в Йерусалим за да потвърди как се отнасят определени доктринални въпроси към езичниците. С помощта на Павел беше написано писмо, което беше изпратено да църквите в езическия свят. При своето връщане обратно, верни на поръчението на апостолите, Павел и Сила **"им предаваха наредбите определени от апостолите и презвитерите в Ерусалим, за да ги пазят"**.

Въпрос 6: Как трябва да се сражаваме за вярата, която веднъж завинаги е предадена на светиите?

Много е важно за Бога какво поднасяме на хората като блага вест. Ние не трябва да представяме нищо по-малко от пълното благовестие на покаяние и изцеление от греха, които идват с Божиата благодат единствено чрез вяра в Исус Христос и не трябва да поучаваме ученията на Христос по начин, който влиза в противоречие с Христовия кръст (Марк 16:15-16; Лука 24:47; Ефесяни 2:8-9; Йоан 14:6; Деяния 4:12; Матей 28:19-20). Ние не трябва да детронираме Христос за да получим подкрепа и доверие в нашата местна църква, нито да представяме нашия пастор или който и да е друг в ролята на спасител. Само Исус е нашето послание. Не бива нито да прибавяме, нито да отнемаме от Божието Слово. Да проповядваме Словото с цялостното учение на Христос, защото само

"така църквите се утвърждаваха във вярата и от ден на ден се умножаваха числено" (Деяния 16:5).

МЕСТА ЗА ЛОВЕНЕ НА ДУШИ (Деяния 6:6-10; 1 Петрово 1:1)

"И апостолите преминаха фригийската и галатийската земя, като им се забрани от Светия Дух да проповядват словото в Азия; и като дойдоха срещу Мизия опитаха се да отидат във Витания, но Исусовият Дух не им допусна" (Деяния 16:6-7)

Изборът къде и на кого да се проповядва благата вест в дадено време принадлежи на Светия Дух. Благовестието е като бране на плодове от дърво. Някои плодове са узрели за беритба, а някои не са готови още. Да се събират заедно узрели и незрели плодове е пагубно за реколтата. Павел научи този урок: въпреки, че благата вест е за всяко творение до краищата на света, не всички места са узрели еднакво за жетвата на благовестието в даден момент. Само Светият Дух знае кой е готов за евангелието.

Въпреки, че някои плодове не са готови в дадения момент от време, един ден те ще узреят. Например Галатия, Витания и останалата част на тогавашна Азия, където на Павел, Сила и Тимотей **"им се забрани от Светия Дух да проповядват словото"**, в крайна сметка приеха евангелието и много хора от тези региони бяха спасени **(Деяния 19:10; 1 Петрово 1:1-5; Галатяни 1:1-4).**

Уроците, които научаваме тук, включват пълната зависимост на апостолите от Божието водителство, а не просто от техните чувства. Те бяха чувствителни към Светия Дух, Който им забрани да ходят на определени места, но им позволи да отидат в Македония, защото **"дойдохме да заключение, че Бог ни призовава да проповядваме благовестието на тях" (Деяния 16:10).**

В заключение, ние научихме, че ефективното благовестяване включва изгарящо желание, насочено от правилните приоритети, чрез правилния човек, който взема точните предпазни мерки за да поднесе вярно евангелието на точното място.

Въпрос 7: Обясни ролята на Светия Дух при избора на мястото за благовестяване, както и на хората, на които да бъде благовестено?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	3-4	Левити	19
Вторник	..	5-6	..	20-21
Сряда	..	7	..	22
Четвъртък	..	8-9	..	23
Петък	..	10	..	24
Събота	..	11	..	25
Неделя	..	12	..	26

***

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

***

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

***

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

***

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

***

“Тогавата им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**

***